

schamper

Hét onafhankelijke studentenblad van de Universiteit Gent

Jaargang 43 // #585 / 6 november 2017 // tweewekelijks tijdens het academiejaar

BONT ZONDER NAAM

COLOFON

Oplage

4000 exemplaren op gerecycleerd papier, gratis verspreid in alle faculteiten, resto's en homes van de UGent. Verschijnt tweewekelijks tijdens het academiejaar.

VU

Arthur Joos
Hoveniersberg 24, 9000 Gent

Druk

Geers Offset
Eekhoutdriestraat 67, 9041 Gent

Hoofdredacteur

Arthur Joos

Chef Eindredactie

Joline Vermeulen

Coördinator

Pieterjan Schepens

Chef Cultuur

Tom Antonissen

Chef Reclame & PR

Selin Bakistanli

Chef Wetenschap

Emilie Devreese

Chef Lay-out

Timme Craeye

Chef IT

Maxim Lippeveld

Redacteurs

Tom 'Jamie Lannister' Antonissen, Selin 'Olenna Tyrell' Bakistanli, Timme 'Jon Snow' Craeye, Elena 'Catelyn Stark' De Bacquer, Emilie 'Arya Stark' Devreese, Suzanne 'Margaery Tyrell' Grootveld, Arthur 'Rhaegar Targaryen' Joos, Lieselot 'Sansa Stark' Le Comte, Laura 'Talissa Stark' Massa, Laetitia 'Lyanna Stark' Mouton, Pieterjan 'Tormund Giantsbane' Schepens, Hendrik 'Joffrey Lannister' Taelman, Marthe 'Osha' Thys, Daan 'Tyron Lannister' Van Cauwenberge, Kasper 'Tyron Lannister' Van Parys, Olivier 'Robb Stark' Vander Bauwede, Joline 'Cersei Lannister' Vermeulen, Wout 'Hodor' Vierbergen

Medewerkers

Arthur 'Rickon Stark' Jacobs, Luna 'Lyanna Mormont' Nys, Claudia 'Daenerys Targaryen' Santeddu, Sander 'Varys' Van Damme, Nicky 'Yara Greyjoy' Vandeghinste, Ines 'Ygritte' Verniers

Illustraties

Emilie Devreese, Paulien 'Shireen Baratheon' van der Wel

Foto's

Tom Antonissen, Timme Craeye, Emilie Devreese, Arthur Joos, Lieselot Le Comte, Joline Vermeulen

Eindredactie

Timme Craeye, Feliciaan 'Tywin Lannister' De Palmaer, Emilie Devreese, Arthur Joos, Olivier Vander Bauwede, Joline Vermeulen, Ines Verniers, Wout Vierbergen, Wouter 'Ramsey Bolton' De Rycke

Cover

Selin Bakistanli, Timme Craeye, Arthur Joos, Ines Verniers

HET BANKROET VAN DE PERSVRIJHIJD

DOOR ARTHUR JOOS

Op 16 oktober liet journaliste **Daphne Caruana Galizia** het leven bij een aanslag met een autobom. In Kaboel, zeg je? Nee, Caruana Galizia, ook wel de 'one-woman Wikileaks' genoemd, stierf in Malta. Malta: een van de tien landen die tot de Europese Unie behoort sinds de zogenaamde 'Big Bang Expansion' van 2004. Een land dat volgens de World Press Freedom Index beter scoort op vlak van persvrijheid dan Italië en Griekenland, en niet ver achter het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten in de ranglijst staat. Even werd gevreesd dat het land net als in de jaren 80 te kampen zou hebben met politiek geweld. In mei schreef Caruana

gewapende agenten in het kader van het onderzoek rond de kasteelmoord een huiszoeking uit bij VRT-journalist **Bart Aerts**. Zijn gsm werd vier maanden lang aan onderzoek onderworpen. Aerts' advocaat pleitte dat het een schending van het journalistieke bronnengeheim betrof, maar daar had de Gentse Kamer van Inbeschuldigingsstelling geen oren naar. Welke doodzonde Aerts beging? Hij liet bij zijn reportage gelekte geluidsfragmenten uit de zaak horen. Hij

bracht hiermee aan het licht dat de familie van de vermoorde **Stijn Saelens** het onderzoek trachtten te beïnvloeden. Naar aanleiding van de zaak beloofde Minister van Justitie **Koen Geens** voortaan strenger te

“
De pers moet de
waakhond van de
maatschappij zijn, niet
het schoothondje.

Galizia nog: "Ik snap niet waarom we verbaasd zijn dat georganiseerde misdaad haar tentakels in de hoogste echelons van de Maltese overheid heeft (...). Als het kan gebeuren in Italië en Oost-Europa, kan het ook hier gebeuren, waar staatsinstellingen veel zwakker zijn." Ook de laatste woorden die ze enkele minuten voor haar dood publiceerde, getuigen van weinig optimisme: "Overall waar je kijkt zijn er schurken. De situatie is uitzichtloos." Ook in ons eigen Belgenland wordt er met de botte bijl ingehakt op de persvrijheid: in november voerden vier

zullen optreden tegen schendingen van het beroepsgeheim. Bronnen zullen dus minder bescherming genieten wanneer ze wantoestanden aan de pers lekken. Zelf beweert Geens niet te willen raken aan het journalistieke bronnengeheim, maar toch perkt hij hiermee de media in haar manier van werken in. Dat België volgens de Press Freedom Index op de negende plaats staat, wordt zo niet meer dan een doekje voor het bloeden. De pers moet als vierde macht de waakhond van de maatschappij zijn, niet het schoothondje.

IN DEZE EDITIE

Onderwijs

- 4 Kort en Just UGent Things
- 5 On the Origin of: De Sint-Baafsabdij
- 6 Onderwijsevaluaties
- 8 Sluit resto Sint-Jansvest nu definitief?
- 9 Achterklap
- 10 Interview Rik Van De Walle
- 14 Le Monde Stuveresque
- 15 Moderator
- 16 Internationaal
- 18 Column
- 20 Proffen op zondag: Sabien Lust

Wetenschap

- Wetenschapskort 22
- Het licht aan het einde van de tunnel 23
- Opgeloste materie en geestelijke energie 26
- Schamperlab 28

Cultuur

- 30 Cultuuragenda
- 31 Gez(w)icht
- 32 Overschilderen / over schilderen
- 34 Interview Ivy Falls
- 37 Recensies

Satire

- De Liegende Reporter 38
- Strip 39

Ik ben gestopt met wachten. Ik heb een hele dag lang enkelvoudig gewacht, en er is helemaal niets gebeurd. Mijn onderbuur kan nog steeds geen gitaar spelen, maar hij kan er ook nog altijd geen afstand van doen. Ik hoor hem vloekend het ding de trap op en af zeulen, waar hij ook naartoe gaat. Oefent hij voor de **Karaoke Goliarde (Vlaamse Technische Kring, 13/11)**? Het gebouw tegenover mij is nog steeds bewoond, en dezelfde dromerige jongeman die zijn cactussen laat sterven op het terras, ligt zoals altijd door zijn dakraam te kijken. Het koppel op het gelijkvloers blijft zich luidkeels amuseren, het koppel naast mij net te weinig. De oude vrouw hier recht tegenover heeft wederom door dat zij niet de enige is die haar raam als televisie gebruikt en kijkt me kwaad aan terwijl ze de lichtroze gordijnen sluit. Haar enige verzet kwijt. Alweer. Ze was voor entertainment beter naar de **Kaas- en wijnavond (Vlaamse Biomedische Kring, 09/11)** gegaan. Onder haar is een meisje opnieuw haar verzameling aan het aanvullen in een groot schrift. Zij verzamelt compli-

mentjes. De beste, vindt ze, zijn degene die over haar gaan. De man die naast haar woont, tracht de leegte van zijn alcoholafhankelijkheid met een nieuwe gokverslaving aan te vullen. Hij is alvast naar de **Pokeravond (Geologica, 07/11)** gegaan. Naast mij klinkt zoals altijd het geluid van een vriendenbende die zich overdreven kostelijk amuseert, zichzelf kostelijk amusant vindt en wil dat iedereen weet hoe er daar kostelijk geamuseerd wordt. Gelukkig hebben ze me niet uitgenodigd voor de **Jenevervoetbal (Geologica, 15/11)**. Als een student op zijn kot zit, maar er niemand is die hem kan horen, is hij er dan wel? Ik heb nog steeds honger. Het weer is nog altijd slecht. Ijsberen blijven aan de lopende band sterven terwijl de economie slabakt en filmsequels geproduceerd worden waar niemand om gevraagd heeft. Langzaam wordt het donkerder, de vensters helderder. Maar, zoals ik al zei, stopte ik met wachten. Ik begon deze kort te schrijven en bedacht dat niet wachten ook wachten is. En anders is er morgen nog tijd zat.

Just ~UGent~ things: Frauduleuze Fernand

DOOR SELIN BAKISTANLI

In een niet al te ver verleden had de UGent te kampen met een frauduleuze professor, namelijk **Fernand Vandamme** van de Faculteit Letteren en Wijsbegeerte. Naast zijn louche bedrijfjes en vzw's sprong vooral de opleiding die hij aanbood aan de universiteit in het oog: Knowledge and Information Management (KIM). Vandamme verkocht de opleiding als een master, terwijl het om een postgraduaat ging. *Fake it 'til you make it*, moest hij gedacht hebben, want de term 'master' kwam terug in zijn lesmateriaal, syllabi en zelfs op de site die hij had gemaakt voor de opleiding. Minerva werd niet gebruikt, Vandamme koos voor sites als MSN en Yahoo. De KIM-studenten moesten in ieder geval niet vrezen voor die verplichte onderwijsbeoordelingen. Lessen en examens werden vaak uitgesteld en proffen die in de studiegids vermeld stonden als lesgevers, waren soms

zelfs niet op de hoogte van het feit dat Vandamme ze in het programma had opgenomen. Bovendien moesten studenten die de opleiding wilden volgen tot 1000 euro extra inschrijvingsgeld betalen. Vandamme rechtvaardigde dit door in de inofficiële brochure te verwijzen naar lesmateriaal, cursussen, seminars, lunches en software. Meer dan wat kopietjes kregen de studenten echter niet. We hebben mensen al voor minder op straat zien komen.

ON THE ORIGIN OF

De Sint-Baafsabdij

DOOR OLIVIER VAN DER BAUWEDE

De ruïnes van de Sint-Baafsabdij worden weleens beschouwd als de oudste muren van Gent. Maar weet u eigenlijk waarom deze voormalige abdij aan de andere kant ligt van Portus Ganda, zo ver van de gelijknamige Sint-Baafskathedraal?

SCHELDEN

Het was op de plek waar de Schelde en de Leie samenvloeien, dat **Amandus**, een missiebisshop uit Frankrijk, de bevolking wou bekeren tot het christelijke geloof. Zijn missie bleek enig doorzettingsvermogen te vragen, want bij zijn eerste bezoek aan Ganda verwelkomden de heidense bewoners hem met onchristelijke woorden en een fris bad in de Schelde. Maar Amandus gaf niet op, en stichtte rond het jaar 630 twee kloosters, die uiteindelijk de Sint-Pietersabdij en de Sint-Baafsabdij zouden heten. Deze laatste werd vernoemd naar **Bavo**, ooit een rijke edelman uit Haspengouw, later een van Amandus' bekeerlingen. De evangelisering van Ganda was een succes.

MIJN ABDIJ IS MOOIER

Het Gandaklooster, dat meer en meer Sint-Baafs werd genoemd, kreeg in de 9e eeuw ook haar eerste stenen kerk. Herhaaldelijke bezoeken van Noormannen maakten echter een einde aan de bloeiperiode: de abdij werd geplunderd, bezet en de geestelijken sloegen op de vlucht. Pas in 946 werd ze, nu onder leiding van Benedictijnen, gerestaureerd. Aangezien de Schelde als grens diende tussen het Frankische en Duitse rijk, zag keizer **Otto II** het strategische nut in van de abdij, en sponsorde hij een hevige heropbloei. De concurrentiestrijd met die andere abdij, Sint-Pieters, werd geopend, en leidde tot de bouw van een grote romaanse kerk, waarvan heden ten dage 'de oudste muur van Gent' nog te vinden is. De meeste andere gebouwen die we nog kunnen bezichtigen, zijn van de 10e tot de 12e eeuw, toen een heel Sint-Baafsdorp was ontstaan.

SLOPENDE STRIJD

Het begin van het einde kwam er in 1540, toen **Keizer Karel** zijn vonnis uitsprak na de Gentse opstand. Een van de straffen was het slopen van de abdij en de omliggende buurt om plaats te maken voor Castrum Novum, later bekend als het Spanjaardenkasteel. Vijf jaar later was de afschrikwekkende dwangburcht, waar zo'n 2500 militairen zich vestigden, klaar om de stad voor goed in de gaten te houden. De ontheemde monniken verhuisden dan maar naar de Sint-Janskerk, die later Sint-Baafs zou heten. Maar waar staat dan dat gigantische kasteel nu, vraagt u? Ook

dat werd uiteindelijk gesloopt. **Jozef II** zag er geen strategisch nut in en beval de ontmanteling in 1781, een volledige afbraak volgde pas in de 19e eeuw. Vandaag bestaat het 'Sint-Baafsdorp' opnieuw, en zijn de prachtige ruïnes terug te bewonderen, al kreeg het domein enkele maanden geleden nog te kampen met grootschalig vandalisme. Die Noormannen toch.

Heiligt het doel de middelen?

ONDERWIJSEVALUATIES SINDS DIT ACADEMIEJAAR VERPLICHT

DOOR SELIN BAKISTANLI

Om studenten aan te sporen hun onderwijsevaluaties in te vullen, nam men dit jaar een drastische maatregel: zij die de onderwijsevaluaties niet tijdig invullen, verliezen de toegang tot Minerva. Lees hieronder de 411 over deze nieuwe regel. (Dat is straattaal voor 'informatie', zo hebben we meteen de *cool kids* mee.)

Waar het tot vorig jaar nog leek alsof het een stilzwijgende afspraak onder de studenten was om de onderwijsevaluaties te negeren, strooit het nieuwe onderwijs- en examenreglement dit jaar roet in het eten. In deel VII van het reglement, dat eind mei vorig academiejaar werd goedgekeurd in de Raad van Bestuur, lezen we dat participatie aan de evaluaties verplicht is. Zo'n *merde* krijg je nu eenmaal

als je universiteit onderwijskwaliteitszorg hoog in het vaandel draagt. Studenten die hun evaluaties niet invullen, kunnen de toegang tot de 'elektronische leeromgevingen' (Minerva!) tijdelijk verliezen.

HISTORIEK

Geen artikel over onderwijsevaluaties zonder een geschiedenisles over het fenomeen. In 1991 werd het decreet

betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap uitgevaardigd, waarin staat dat er interne kwaliteitscontrole voorzien moet worden aan de universiteiten. Mede dankzij de studentenvertegenwoordigers werd die kwaliteitscontrole ingevuld door onderwijsevaluaties, waarbij ze zich baseerden op enkele opleidingen waar dergelijke evaluaties al bestonden. Voor deze eerste vorm van universiteitsbrede onderwijsevaluaties moesten studenten die dit in '93 wilden - het was destijds niet verplicht - de vragenlijsten in levende lijve gaan invullen op de faculteit op een grote 'evaluatiedag'. En wij maar klagen over twee minuutjes surfen naar Oasis. Op zo'n onderwijsdag werden de lessen geschrapt, wat mogelijk een reden was voor de lage opkomst. Illustratie: slechts dertien studenten uit de tweede bachelor rechten kwamen toen opdagen. Een lage participatiegraad is dus van alle tijden, meneer!

IMPACT ANALYSIS

Of de exacte beweegreden nu het decreet uit '91 is of niet, de UGent hecht elk jaar meer belang aan onderwijskwaliteitszorg. Zo speelt het onderwijsluik een belangrijke rol bij het promoveren van proffen, doctoraatsstudenten en assistenten. Binnen dit luik baseert men zich onder andere op de onderwijsevaluaties om de prestaties van de lesgevers te beoordelen. Om dit wederom te illustreren met een

voorbeeld vanuit de Faculteit Recht en Criminologie: in maart 2010 werd het vak Internationaal Publiekrecht afgenomen van professor **Marc Cogen** nadat studenten zich zeer negatief uitlieten in de onderwijsevaluaties – de inhoud van het vak zou te beperkt zijn en professor Cogen zou te veel nadruk leggen op zijn eigen mening. "Als iemand echt slecht scoort op de onderwijsevaluaties, is de kans klein dat die persoon gepromoveerd zal worden", klinkt het bij **Lennert Noppe**, studentenvertegenwoordiger in het Bestuurscollege, het hoogste operationele orgaan van de UGent. "Als je wil dat professoren goed lesgeven, hoort het invullen van de onderwijsevaluatie daarbij."

Ook **Robbert Claeys**, die studentenvertegenwoordiger was in de Onderwijsraad toen twee jaar geleden gediscussieerd werd over de participatiegraad van de onderwijsevaluaties, treedt Noppe hierin bij: "Het is trouwens niet enkel om slechte lesgevers te straffen, maar ook om zij die echt goed lesgeven te belonen voor de tijd die ze erin steken."

EIGEN BELANG

Ondanks het belang van de evaluaties is het invullen ervan niet de meest populaire bezigheid onder studenten. Jaar na jaar zag men bij de Directie Onderwijsaanlegenheden (DOWA) een lage participatiegraad. Het probleem werd twee jaar geleden aangekaart in de Onderwijsraad, waarna men een werkgroep oprichtte waarin men onderzocht hoe de respons verhoogd kon worden en of het verplicht maken van de onderwijsevaluaties wenselijk was. De Onderwijsraad heeft zich hier positief over uitgesproken, en koppelde er het verlies van de toegang tot Minerva aan, wat een van de voorgestelde sancties was in de werkgroep. Het weigeren van feedback of het niet vrijgeven van de punten na examens haalden het niet. "Persoonlijk heb ik geen

probleem met het verplicht maken ervan", klinkt het bij Noppe. "Elke student wil goed onderwijs. De enige manier voor de universiteit om te weten of er goed onderwezen wordt door de 2500 lesgevers, is het actief aan te studenten te vragen. We moeten niet streven naar 100 procent respons, maar 30 procent is veel te weinig om goede analyses te maken." Toch is niet iedereen het hiermee eens. Onder andere **Dries Van Langenhove**, studentenvertegenwoordiger in de Raad van Bestuur, volgt deze redenering niet: "Het verplicht laten invullen van dergelijke evaluaties kadert in de steeds verdergaande betutteling van studenten. Het universiteitsbestuur had ons een duidelijkere optie moeten geven om ze

“

Als je wil dat professoren goed lesgeven, hoort het invullen van onderwijs-evaluaties erbij

niet in te vullen, al onderschrijf ik zeker het belang van onderwijs-evaluaties."

"Er waren destijds ook mensen die zeiden dat het de plicht was van de facultaire studentenraden om de onderwijs-evaluaties te promoten", zegt Noppe. "De studentengeleding zei toen dat dit niet op hen afgeschoven mocht worden en dat iedereen zijn verantwoordelijkheid moest nemen." Claeys stelt voor dat lesgevers aan het begin van hun lessen kort de onderwijs-evaluaties bespreken met hun studenten en met concrete voorbeelden aantonen wat er in hun vak veranderd is dankzij de input van de studenten: "Dit is een gedeelde verantwoordelijkheid voor de student en de lesgever. In het huidige systeem ligt de last volledig op de studenten."

HANDEN AF VAN MIJN ELEKTRONISCHE LEEROMGEVING

Studenten kunnen een invloed uitoefenen op het onderwijs aan de universiteit en dit kunnen ze doen door de onderwijs-evaluaties in te vullen. Klinkt goed, maar toch voelt de sanctie die gekoppeld werd aan het verplicht maken van de onderwijs-evaluaties voor sommigen aan als chantage. Bij de Gentse Studentenraad is er vooralsnog geen standpunt ingenomen tegenover de nieuwe verplichting. "De studentenvertegenwoordigers waren vorig jaar nog rustig omdat het verplicht maken en de sanctie maar op enkele faculteiten doorgevoerd zouden worden om te zien of het effectief een goede oplossing was", legt Claeys uit. "Het voorstel was om het eerst op de geïntegreerde campussen (de opleidingen die ingekanteld zijn vanuit de hogescholen, *red.*) toe te passen omdat ze het concept van de onderwijs-evaluaties daar nog niet goed kenden en de respons er gigantisch laag was. In de begroting van de Gentse Studentenraad is het promoten van de onderwijs-evaluaties zelfs nog opgenomen, omdat we dachten dat het maar op een aantal faculteiten verplicht zou worden en er op de andere faculteiten nog campagne gevoerd moest worden." Toch zijn ze volgens Noppe aan de UGent niet bang voor scheeffrekkingen in de resultaten door misnoegde studenten: "Ze zullen sowieso een statistische analyse uitvoeren op de resultaten en scheeffrekkingen zullen op de een of andere manier rechtgetrokken worden. Maar ik ben geen statisticus, hè." "Het komt misschien over als chantage, maar er is al zeer veel geprobeerd om studenten die onderwijs-evaluaties te laten invullen", besluit Noppe. "Net zoals een prof feedback moet geven aan zijn studenten, moeten studenten feedback geven aan hun proffen. Ik vind het een essentieel onderdeel van wat een student moet doen."

Sluit resto Sint-Jansvest nu definitief?

FIN DE CARRIÈRE VOOR VEGETARISCHE RESTO

DOOR LAURA MASSA, ARTHUR JOOS

FOTO DOOR ARTHUR JOOS

Het wordt al jaren gefluisterd: de Universiteit Gent dankt resto Sint-Jansvest af. Eerst was de sluiting voor 2017 of 2018 gepland, maar nu spreekt men van 2020 of 2021. Hoe lang kunnen we nog genieten van de gezelligste resto van Gent?

Sint-Jansvest is de zogenaamde 'omgekeerde resto' van de UGent. In plaats van vlezig spijzen kan je er ook alternatieve menu's krijgen, van vegetarisch tot soms zelfs veganistisch. Dat wil echter niet zeggen dat vlees er radicaal geband wordt: op het moment van dit schrijven prijkt er bijvoorbeeld ook 'Oosterse kip' op het menu.

BRUG ALS USURPATOR

De resto ligt ietwat verscholen in een zijstraat van de Kortedagsteeg, en is daardoor wat minder bekend bij het grote publiek. Onterecht, want je kan er rustig eten, een krantje lezen en bovendien is de kans dat eerstejaartjes tegen je opbotsen er minimaal. Student **Benjamin** beaamt: "Omdat de resto wat meer afgelegen ligt, komt er sowieso minder volk. Daarnaast heerst er een meer huiselijke sfeer. Bovendien is het menu altijd gevarieerd: de vegetarische opties zijn een groot pluspunt. Het zou triestig zijn mocht dit concept verdwijnen."

Niet alleen de studenten zullen Sint-Jansvest missen. UGent-medewerkers **Els** en **Astrid** prijzen het

gezellige en kleinschalige karakter van de resto, in een interieur dat de universiteit op haar website zelf omschrijft als 'eigenzinnig'. "Ik heb de indruk dat de voeding minder bewerkt is dan in de andere resto's, wat het een stuk gezonder maakt volgens mij. Het ecologische aspect vind ik ook heel belangrijk", vult Astrid aan.

In het verleden brachten we in Schamper 550 al dat de resto binnen een bepaalde termijn zou sluiten, omdat het gebouw niet langer aan de veiligheidsvoorschriften voldoet. Bovendien zou het voor de UGent ook niet praktisch zijn om twee resto's in dezelfde buurt draaiende te houden. De nabijgelegen *mother of all resto's*, resto De Brug, zou immers vernieuwd worden, en het personeel van Sint-Jansvest zou daar kunnen instappen.

"HOE SNELLER, HOE BETER"

Het personeel dat op dit moment aan de slag is in Sint-Jansvest, is naar eigen zeggen niet op de hoogte van de concrete plannen. "Het laatste wat wij gehoord hebben, is dat de resto dicht zou gaan tegen 2018, maar we zijn nu nog altijd

open." Een ander personeelslid kon ons wel zeggen dat de resto open zou blijven tot de Brug verbouwd is. Over welke termijn het daarbij precies gaat, kon de man evenwel niet zeggen. "Het is niet de bedoeling om resto Sint-Jansvest te sluiten voor de werken in resto De

“

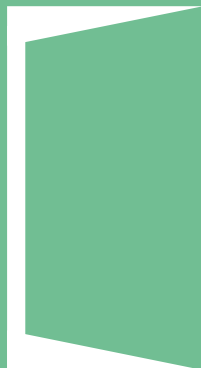
Het zou triestig zijn mocht dit concept verdwijnen

Brug afgerond zijn", bevestigt ook **Marc Bracke**, directeur van de Dienst Studentenvoorzieningen (DSV) van de Gentse universiteit.

Toch is het personeel van resto Sint-Jansvest er niet gerust op: "De Saghermansstraat en Sint-Jansvest worden binnenkort grondig heraangelegd, dus het is nog maar de vraag of we bereikbaar zullen blijven tijdens de werkzaamheden. Dat ligt in handen van Stad Gent, zeker?" Volgens de stad staan de werken ingepland voor eind 2018.

Marc Bracke beweert wel dat er geen reden tot paniek is: "Twee jaar geleden werden ook ingrijpende werkzaamheden uitgevoerd in de straat waarin resto Sint-Jansvest gelegen is, en toen bleef de resto ook bereikbaar. De mensen die in die straat wonen, moeten ook bij hun woning geraken." Ook over de timing van de verbouwingen in De Brug is Bracke duidelijk: "Hoe sneller de werken afgerond zijn, hoe beter. Hoe langer het duurt, hoe duurder het wordt."

ACHTERKLAP

DOOR SELIN BAKISTANLI

WOMAN'S WORLD

Dat voormalig academisch beheerder **Koen Goethals** de UGent ingeruild heeft tegen de HoGent, lieten we in de vorige editie al weten. Inmiddels staat de vacature voor de beheerdersfunctie opnieuw open. Geïnteresseerden kunnen hiervoor hun kandidatuur indienen bij rector **Rik Van de Walle**. Toelatingsvoorwaarde? In het bezit zijn van een masterdiploma, al worden doctoraten warm aanbevolen. In de vacature staat ook te lezen dat er bij kandidaten met gelijke kwalificaties voorrang verleend zal worden aan een vrouwelijke kandidaat, aangezien de universiteit streeft naar een genderbalans. Goed nieuws voor **Isabel Van Driessche**, die in de wandelgangen al de grote opvolger wordt genoemd? Naast haar

werk als bestuurslid van de Raad van Bestuur en als prof aan de Faculteit Wetenschappen, kennen we haar ook als een van de vijf vicerectoren waarmee Van de Walle wilde uitpakken in de tweede stemronde van de rectorverkiezingen. Wordt vervolgd.

EEN VAT, EEN VAT, EEN VAT

Aan de Faculteit Ingenieurswetenschappen en Architectuur beloofde **Gert de Cooman**, onderwijsdirecteur, een vat te zullen zetten als 50 procent van de onderwijsevaluaties ingevuld worden. Dit is inmiddels ruim het geval. Belofte maakt schuld! Waar het vat gezet zal worden, is vooralsnog niet bekend, maar we vermoeden dat Delta, het café van de VTK, een grote kanshebber is.

ADVERTENTIE

EEN WETENSCHAPSFESTIVAL
OVER BREIN & BEWEGEN

I-BRAIN & SPORT

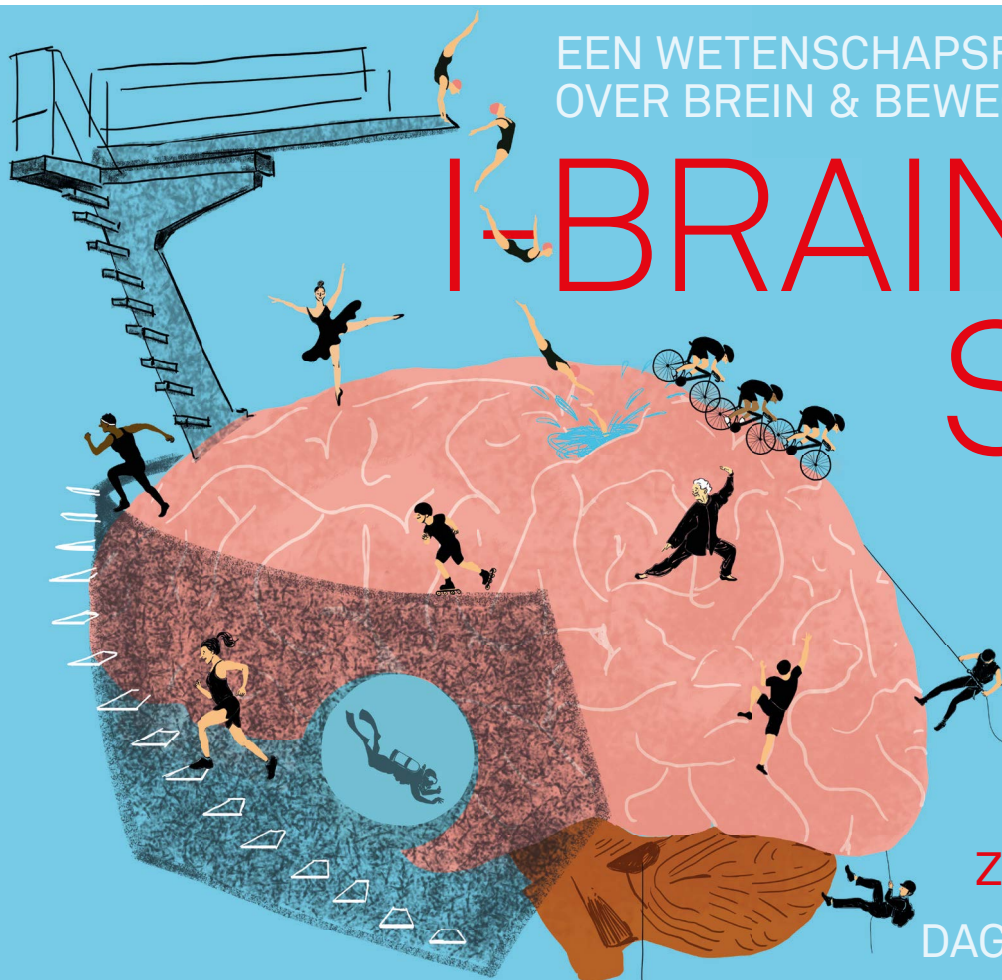
26.11.2017

INFO & PROGRAMMA:
BREINWIJZER.BE

13U—18U
GRATIS TOEGANG

ZEBRASTRAAT 32, GENT

DAG VAN DE WETENSCHAP

“Had ik niet decaan moeten blijven?”

DE RECTOR SPREEKT

DOOR SUZANNE GROOTVELD, WOUT VIERBERGEN, ARTHUR JOOS

FOTO'S DOOR ARTHUR JOOS

De intussen niet-meer-zo-kersverse rector Rik Van de Walle verwelkomde ons vorige week in zijn kantoor op de derde verdieping van het rectoraat. Op één schilderij na hangt er nog geen decoratie. “De eerste weken zijn hectisch geweest”, aldus Van de Walle.

“Ik ga het interview niet opnemen hoor, ik ben mijn wekker aan het zetten. Om twaalf uur hebben we onze volgende afspraak”, stelt Van de Walle ons gerust. Hij legt zijn gsm naast zich neer. “Ik wil niet de hele tijd op mijn horloge moeten kijken.”

Hoe zijn de eerste weken verlopen?

“Hectisch. De overgangperiode tussen onze verkiezing en de start van ons mandaat was extreem kort en hevig. Er moest ten eerste veel besproken worden met de uittredende rector en vicerector, en we hadden meteen een grote activiteit op de agenda: de 'Iedereen UGent!'-dag. Ik heb enorm veel stress gehad voor die dag, want ik had daar als co-curator en rector een dubbele rol te spelen. Ik zag soms een doembeeld voor me met 250 activiteiten,

zonder volk. Een dag later was er de plechtige opening van het academiejaar, en de ceremoniële overdracht van het rectoraat. Je zou denken: dat moet je toch kunnen als rector, een paar zinnen voorlezen van een voorbereide tekst. Dat is ook zo, maar er zijn ook al die mensen, micro's en camera's die jouw richting uitkijken en dat zorgt voor spanning.”

“Dan volgden de eerste twee weken waarin je je eerste beslissingen moet nemen. Je wordt overstelpt met vragen, van mensen die je gewoon iets willen vertellen of mensen die iets willen doordrukken en daar in de rectoraatswissel een kans toe zien. Ik wil als rector heel open zijn, maar

een dag telt voor mij ook maar 24 uren, en je hebt maar zeven dagen in een week. Dat was het eerste dat ik heb moeten leren: heel veel mensen willen je spreken, maar je moet leren 'nee' te zeggen.”

Wat was prioritair voor u in die eerste drukke weken? Met wie wou u zeker samenzitten?

“Goh, daar is niet echt een lijn in te trekken. Ik heb de afgelopen weken met zeer veel mensen gesproken, vooral mensen die mij gecontacteerd hadden. Ik heb in de eerste weken zelf geen contact opgenomen met geledingen, decanen of directeurs. Om de simpele reden dat ik er geen tijd voor had. Ik moet opletten dat ik niet enkel met individuen spreek. De

“

Het is niet de eerste keer dat ik me afvraag of ik de juiste keuze maakte

kunst is, denk ik, om een beeld te krijgen van wat er leeft binnen de hele universitaire gemeenschap. Als rector mag ik me niet te veel laten sturen door de individuen die mondig genoeg zijn, en het lef hebben om mij persoonlijk te contacteren. Het is nog wat zoeken naar een evenwicht. Ik besef dat ik dat evenwicht nog moet vinden.”

Dat evenwicht vindt u door zelf naar de mensen toe te gaan?

“Dat is inderdaad belangrijk. Ik laat me hoe dan ook geen exclusieve communicatiekanalen opleggen: ik vind dat ik met iederéén mag spreken. Ik zal zeer geregeld overleg hebben met vertegenwoordigers van geledingen in raden en commissies. Maar ik wil meer, ook en zelfs vooral wat de studentengeleding betreft. Ik zou contactmomenten met elke geleding vast kunnen inplannen in mijn agenda, maar ook dat vind ik te beperkend. Ik zou heel graag de kans krijgen om op een veel ruimere schaal te kunnen overleggen. ‘Hoe communiceer je met 41.000 studenten? Hoe bereik je als rector de studenten, en vice versa?’ Zonder daar trots of ontgoocheld over te zijn, stel ik vast dat we er als kandidaten én als universiteit de voorbije maanden niet erg goed in geslaagd zijn om studenten te bereiken. Dat moet beter kunnen.”

“Het is te beperkt om enkel met de Gentse Studentenraad te spreken, of enkel met de vertegenwoordigers in de Raad van Bestuur of het Bestuurscollege. Het is niet alleen aan mij als rector om vast te leggen hoe het wel moet gebeuren, het is ook aan de studenten zelf om daarover na te denken. Niet alle 41.000 studenten zijn vragende partij, en dat hoeft ook niet. Maar diegenen die wel in dialoog willen treden, moeten daartoe de kans krijgen. Ik zou heel graag hebben dat de verschillende studentengroepen eens nadenken over welk overlegforum ze het best achten.

Hoe kunnen studenten hun visie tot bij ons brengen, en hoe kunnen wij als beleidsverantwoordelijken onze visie tot bij de studenten brengen? Ik heb daar geen pasklaar antwoord op.”

Is het gebrek aan een dergelijk forum volgens u de verklaring voor de lagere opkomst bij studenten?

“Het is zeker een deel van de verklaring, maar eigenlijk vond ik de participatie in de eerste ronden relatief hoog, hoger dan bij de studentenverkiezingen bijvoorbeeld. We moeten onszelf niet onnodig een schuldgevoel aanpraten, noch als studenten, noch als organisatoren van de verkiezingen, noch als kandidaten. Het is wel zo dat na een tijdje iedereen de verkiezingen beu was, niet alleen de stemmers, maar ook de kandidaten.”

Hoe staat het met jullie belofte van overal wifi?

“In de begroting voor 2018 willen we het eerste luik van een meerjarenplan voorzien om op alle leer- en werkplekken draadloos internet uit te rollen. Dat wil zeggen: in alle onderwijs-, kantoor-, onderzoeks- en vergaderruimtes. Om dit budgettair haalbaar te houden, moeten we gefaseerd te werk gaan: we zullen de investering spreiden over zeven jaar. We willen immers niet besparen op personeel of sociale voorzieningen, zoals de prijs van maaltijden in de resto's. In de eerste jaren pakken we de meest prioritaire noden aan, en die zijn er vooral in auditoria. Het personeel vraagt meer wifi, maar de studenten nog veel meer. De connectiviteit wordt gebouwd per gebouw bekeken. Lokaal per lokaal zou duurder uitkomen.”

Er is ook wel wat kritiek op de kostprijs van het project. Er wordt gesproken van bedragen tot 17 miljoen?

“In de Commissie Financiën wordt

uitgegaan van een kostenplaatje dat iets meer dan 10 miljoen euro bedraagt. Nog steeds veel geld, natuurlijk. Net daarom heb ik er samen met anderen voor gepleit om de investering te spreiden over zeven jaar. Volgend jaar zullen we een realistischer beeld hebben van de uiteindelijke kostprijs. Het zal zeker niet meer zijn dan dat wat is ingeschat door de Commissie Financiën en de Directie ICT. Dat hoop ik tenminste.”

U wil ook inzetten op meer diversiteit aan de UGent. Hoe ziet u dit concreet?

“Onze mensen van de Cel Diversiteit en Gender doen schitterend werk, maar komen handen te kort. Ze beschikken bovendien over een beperkt budget. We moeten als universiteit wat vaker naar kansengroepen gaan. Ik zou maar al te graag in een jeansbroek gaan sjotten met wat gastjes aan de Muide, zodat ze zien dat een rector ook maar een gewone mens is, maar je kan het als rector niet allemaal alleen doen: een meer diverse universiteit kan er alleen maar komen als we er allemaal aan meewerken. Het zou toch echt fantastisch zijn mochten studenten in kansarme wijken met leerlingen en ouders gaan spreken? Ik denk dat we echt veel mogen verwachten van zulke acties. Het is niet de missie van de UGent om de kampioen te zijn in het aantal studenten, het is de missie van het geheel van alle hogeronderwijsinstellingen om ervoor te zorgen dat alle getalenteerde jongeren de weg vinden naar het hoger onderwijs. Dit is geen kwestie van concurrentie tussen universiteiten of hogescholen. Het is een kwestie van maatschappelijke betrokkenheid.”

U blijft ook als rector voor het auditorium staan?

“Tijdens de verkiezingen twijfelde ik lang eraan of ik als rector les zou blijven geven, en of het wel normaal is om dat als rector te doen. Toen we tijdens de verkiezingen aan het flyeren waren in De Brug, vroeg een student van mij of ik les zou blijven geven. Ondanks zijn buis – ik doceer een behoorlijk moeilijk vak – vertelde hij dat hij graag opnieuw les zou krijgen van mij. Als lesgever vond ik dat een ongelooflijk mooi compliment. Het was een van de mooiste momenten uit de verkiezingen. Die namiddag heb ik besloten om les te blijven geven. Ik heb ten andere nog nooit zo graag les gegeven als nu. Dat lesmoment is echt een rustpunt in mijn agenda. Het is een moment waarop mijn telefoon uit staat en ik niet lastiggevallen kan worden. Het is een ijkpunt

“
Als je een groep
mensen wil ontmoeten
die het over niets
eens zijn, ga dan
naar de loge

in mijn week. Over lesmomenten wordt niet gediscussieerd als iemand een afspraak met je probeert te maken. Ik heb ook de indruk dat mijn studenten me blijven zien als lesgever en niet als rector. En bovenal blijf ik toch academicus. Tijdens mijn lessen kan ik nog eens echt prof zijn. Het is iets wat ik zeker wil blijven doen.”

Zal u het decanaat missen?

“Je mag de vraag gerust stellen zoals je ze in je hoofd hebt: ‘Mist u het decanaat?’ Op zich wel, ja. Ik heb tijdens mijn hele carrière het voorrecht gehad om steeds een

job uit te oefenen die ik zeer graag deed. Aan het begin van een nieuwe functie is er dus altijd een moment waarop ik beseft hoe graag ik de vorige invulde, en waarop ik mijn keuze voor iets nieuws wat in twijfel trek. Het is niet de eerste keer dat ik me als mens afvraag of ik de juiste keuze maakte: ‘Had ik niet decaan moeten blijven?’. Maar ik ben er ondertussen wel al zeker van dat ik graag rector zal zijn. Maar ja, ik was ook zeer graag decaan.”

Wat is volgens u de grootste kracht van onze universiteit?

“We durven in Gent soms wat rebels te zijn. Zoals ik zei vlak na onze verkiezing: ‘Durf te spreken en durf tegen te spreken’. Ik denk dat het deel uitmaakt van het DNA van onze universiteit. Dat leidt soms tot tegenspraak en discussies, maar om samen vooruit te gaan, moet je tegenspraak dulden en zelfs aanmoedigen. Tegenspreken is trouwens iets anders dan tegenwringen. Ik vind het natuurlijk niet altijd even fijn om tegengesproken te worden, maar je wordt er wel beter van. De kracht van spraak en tegenspraak, zeg maar.”

Nu we het toch over discussies hebben, een discussiepunt heeft uw verkiezingscampagne overschaduwd: uw lidmaatschap van de loge. Waarom was u hier pas na uw verkiezingen openlijk over?

“Angst. Dat is de reden waarom ik er niet eerder over gecommuniceerd heb. Dat bleek achteraf niet nodig te zijn. Ik ben niet de kandidaat van de loge en ik verdedig ze niet. Eén loge bestaat overigens niet. Als je een groep mensen wil ontmoeten die het over niets eens zijn, dan moet je naar de loge gaan. Echt waar. Het is een kernelement van de vrijmetselarij. Meer dan mijn lidmaatschap van de loge is me tijdens verkiezingen kwalijk genomen dat ik er niet open over gecommuniceerd heb. Ik was fout en het was een opluchting dat ik het open kon vertellen.”

SCHAMPER WERFT AAN!

Rijkt je kennis verder dan:
"Have you tried turning it off and on again?"
Schamper zoekt liefdevolle IT'ers.

Een neus voor nieuws en dt-fouten?
Vond je de fout in het vorige prentje?
Schamper zoekt de (eind)redacteurs
met de scherpste pennen.

Schamper zkt. m/v/x met oog voor beeld.
We beloven plechtig dat we geen repor-
tages meer maken over het paargedrag
van Noord-Amerikaanse zoogdieren.

Kon je er niet aan weerstaan om
iets in dit kadertje te tekenen?
Kom ons magazine opfleuren met
je cartoons en illustraties!

Elke maandag om 20u in studentenhuis de Thermanal
Contacteer ons via Facebook of op schamper@schamper.ugent.be

Le Monde Stuberisque

sm

DOOR SANDER VAN DAMME

Studentenvertegenwoordigers heb je in alle soorten en maten, maar één ding hebben ze gemeen: ze proberen er in allerhande commissies, raden en organen over te waken dat de belangen van iedere student behartigd worden. *Quis custodiet ipsos custodes?* Een tweewekelijkse update in het reilen en zeilen van onze stuvers.

WIFI (NOG NIET ECHT) OVERAL

De wifigoden zijn de nijverige UGenter niet altijd even gunstig gezind. De trouwe 'bakskes' die her en der over de campussen verspreid zijn, kunnen – als het magische signaal al te bespeuren valt – met moeite de geestdrift van de internet-tende student volgen. Om deze problematiek te verhelpen, is 'WiFi Overal' in het leven geroepen. Dit project heeft tot doel om het huidige netwerk dat uit slechts een kleine duizend 'access points'

“

De UGent is groot
en wifi is duur

bestaat, uit te breiden tot een onnipresent wifihall in alle lokalen en gebouwen van de UGent. Goed voor een dekking van maar liefst 98%. Echter, de UGent is groot en wifi is duur. Het initiële plan was een versneld project van drie jaar, maar bij nader inzien werd die periode uitgerokken tot zeven jaar. De Gentse Studentenraad, die het project nauwgezet opvolgt, maakte een ruwe schatting van het bijhorende prijskaartje en verwacht een kostprijs van 14 à 17 miljoen euro. Naast de aankoop van de 'access points' blijkt het leggen van kabels een tijdsintensieve en dure aangelegenheid. Buiten

'WiFi overal' is ook het kleine broertje 'WiFi op de homes' een drukbesproken onderwerp. Dit project staat echter pas in de steigers en er wordt nog druk gesleuteld aan het financiële raderwerk. De surfende en swipende student zal dus nog even geduld moeten hebben.

NA VEILIGE SEKS NU OOK VEILIG NAAR HUIS

Fietslampjes: ze zijn voor velen een noodzakelijk kwaad. Het vallen van de nacht was immers – zeker met de komende wintermaanden in het achterhoofd – al menig student te snel af, en daarbij laten de veelkleurige ondingen het vaak afweten. Als ze überhaupt al een permanent plaatsje op uw stalen ros veroverd hebben. Daar wil de Gentse Studentenraad een mouw aan passen: binnenkort zal, na de vertrouwde condoomautomaat, ook de fietslichtautomaat het Gentse straatbeeld sieren. Dat straatbeeld moet u zich echter binnen voorstellen, want de automaten zouden in de buitenlucht een mikpunt kunnen worden van vandalen. We wachten nog tot het financiële plaatje opgepoetst is en de optimale plaatsing bepaald, want er worden nog heel wat locaties overwogen: van de Thermanal

tot de Delta zou de nachtelijke passant fietslichtjes kunnen aankopen dat het een lieve lust is.

STUVERS IN ONDERWIJSKWALITEITSBUREAU

Op de jongstleden Algemene Vergadering van de Gentse Studentenraad stemden men één stuver het Onderwijskwaliteitsbureau (OKB) in. Onderwijswadde? Het OKB is een orgaan dat naast een reeks andere kwesties een kritisch oog werpt op de kwaliteit van de opleidingen aan onze alma mater. Zo kan het bureau in uitzonderlijke gevallen zelfs opleidingen schrappen. Ook studenten kunnen een zitje in dit gespecialiseerd orgaan claimen. Twee stuvers stelden zich kandidaat, maar het is **Ruben Janssens** die zich voortaan OKB'er mag noemen.

Moderator

Door de invloed van talloze bloggers, actrices en modellen is (nep)bont niet meer uit het huidige straatbeeld weg te denken. Een teddybeer-, schapen- of tijgerjas hangt bij de gemiddelde trendwatcher al te wachten tot de vriestemperaturen ons land bereiken.

DOOR INES VERNIERS

MADAMMEN MET EEN BONTJAS

Bij jonge mensen zien we overwegend nepbont. Toch is de kwaliteit van nepbont niet altijd geweest zoals we die nu kennen. In de jaren '90 ging nepbont door voor goedkoop en stijlloos. Ofwel droeg je echte bont, ofwel niets. De laatste jaren is die mentaliteit echter sterk veranderd. Betere productietechnieken hebben ervoor gezorgd dat nepbont nu ook luxe en klasse kan uitstralen. Het is tegenwoordig haast onmogelijk om het onderscheid te zien tussen een kwaliteitsvolle nepbontjas en een echte.

Deze ontwikkeling slijpt langzaam door tot in de grote modehuizen. Een pionier is **Stella McCartney**: zij gebruikte nog nooit bont in haar collecties, en dit vooral door haar vegetarische overtuiging. **Giorgio Armani**, **Ralph Lauren** en onze Belgische trots **Dries van Noten** opteren de laatste jaren ook voor nepbont. We bereikten zelfs het punt waarop **Gucci**, een merk dat bont aan zo goed als elk stuk in hun voorgaande collecties voegde, aangekondigd heeft vanaf de lente in 2018 geen bont meer te gebruiken. Toch wordt de milieuvriendelijke

trend niet door iedereen gevolgd. **Karl Lagerfeld**, hoofddesigner van **Fendi**, staat bekend om zijn extravagante levensstijl. Hij deed dan ook de veelzeggende uitspraak: "Fur is Fendi, Fendi is fur". Het merk bracht bont na de herfst van 2013 tot bij een groter publiek. Zo introduceerden ze de bonte pompon voor aan je handtas, een trend die snel opgepikt en nagemaakt

“

Ik zou me niet goed
voelen met een echt
beest aan mijn lijf

werd. Voor veel vrouwen werd zo'n pompon het eerste echte stuk bont in hun kleerkast. In 2015 pakte Fendi uit met een eerste 'haute fourrure' show tijdens de Parijse modeweek. Talloze unieke bondcreaties werden hier voorgesteld aan het grote en welvarende publiek.

FUR ZIJN WIJ, WIJ ZIJN FAUX FUR

Dat je tegenwoordig geen *fashion crime* meer begaat door het dragen van

nepbont, staat vast. Het begrip 'goedkoop' is ook letterlijk en figuurlijk niet meer van toepassing. Maar is het ethisch zoveel beter? Gentse studentenvereniging voor dierenactivisten Sense gaat uit van het principe dat bont in onze huidige samenleving niet meer van noodzakelijk belang voor de mens; het is veeleer triviaal. Toch is nepbont niet altijd het beste alternatief. De grootschalige productie van nepbont is immers een heel milieuvervuilend proces. Die vraag gaat natuurlijk ook op voor andere stoffen, zoals jeans, waar duizenden liters water aan te pas komen. Hoe dan ook, de meningen zijn verdeeld. Beroemdheden zoals **Pamela Anderson** en **Alexa Chung** dragen bewust geen bont, terwijl **Drake**, **Bella Hadid** en **Reese Witherspoon** regelmatig met een bontjas gespot worden. De mening van de Gentse student staat daarentegen vast: een neppe bontjas is voor hen minstens even mooi als een echte. Dat was de teneur bij alle ondervragden. Meermaals klonk het zelfbewust: "Ik zou me niet goed voelen met een echt beest rond mijn lijf." Gent heeft gesproken: dierenleed, daar doen ze niet aan mee.

Jaarrapport 2017: Donald John Trump

DOOR DAAN VAN CAUWENBERGE

LEERLING-PRESIDENT

Menig Republikeins senator heeft er ons recentelijk aan herinnerd dat president Trump 'nog aan het leren is om president te zijn'. Na een jaar regeren leek het ons dan ook hoog tijd om enkele Amerikaanse studenten een rapport van hun leerling-president te laten opstellen.

Het presidentschap is geen gemakkelijke opgave: werkervaring is vrijwel onmogelijk, je krijgt van alles de schuld, en werkzekerheid heb je al helemaal niet. Geen wonder dus dat Mr. **Trump** weleens een foutje maakt. Het valt echter op hoe vaak hij door zijn partijleden wordt vergeleken met een student. "He's still learning! He's new to all of this!", lijkt de nieuwe slogan van de Republikeinse Partij.

Maar zoals we allemaal wel weten, is het studentenleven meer dan alleen maar leren en uitgaan. Er moeten ook punten worden verdiend. Daarom stelden we vier Amerikaanse studenten bij wijze van een vroeg examen enkele vragen over hun president.

MARCOS NUÑEZ CARTER - SEATTLE

Marcos is een student aan de Western Washington University. Hij is een van de vele Amerikanen met een dubbele nationaliteit: zijn moeder is een Mexicaanse professor uit Guadalajara, zijn vader een Amerikaan uit Seattle. Trump zou dus genoodzaakt zijn de *wall* door Marcos heen te bouwen, zoals hij lachend zegt als ik hem vraag naar zijn benarde situatie.

Welke impact heeft de verkiezing van Trump gehad op jouw dagelijkse leven?

"Om eerlijk te zijn: niet zo heel veel. Hij komt natuurlijk iedere avond op het nieuws, maar mijn dagelijkse leven is grotendeels hetzelfde gebleven. Ik ga nog steeds naar de les, ga nog steeds uit met vrienden en speel nog steeds gitaar. Daar kan de regering niet veel aan veranderen. Sommige sociale problemen zijn wel aan het ontsporen. Als latino in de USA heb ik altijd wel racisme gekend, maar het afgelopen jaar is de aard ervan veranderd. Onder Obama hadden sommige mensen het gevoel dat ze enkel in het geheim racistisch mochten zijn, maar nu gebeurt het allemaal open en bloot. *Closet racists* komen uit de kast. Aan de andere kant heb ik het gevoel dat er ook meer kritiek op komt. Iedereen is plots veel actiever in de politiek; we pikken het niet meer als onze regering niets aan onze problemen doet."

Op welke manier denk je dat de USA zal veranderen onder Trump?

"Dat vind ik een erg moeilijke vraag, ik geloof dat het nu nog alle kanten op kan. Trump is er met zijn presidentschap duidelijk in geslaagd een paar wonden in de VS open te krabben, maar ik geloof nog altijd dat het mogelijk is om

die wonden te helen. Ik weet dat het een beetje idealistisch klinkt, maar als we er als land niet in slagen onze problemen met racisme en sociale ongelijkheid op te lossen, zal het fout aflopen."

Als Trump dit ooit zou lezen, wat zou je hem dan willen zeggen?

"Daar zou ik eens heel lang en diep over moeten nadenken. Ik zeg liefst geen overhaaste dingen."

CAROLINE NORFLEET - POUGHKEEPSIE
(NEW YORK)

Aan de andere kant van het land leeft een meisje dat in een heel andere wereld dan Marcos lijkt te leven. **Caroline** is een studente aan Marcalester College, een universiteit in de staat Minnesota. Zij heeft geen dubbele nationaliteit, wel even veel twijfels.

Welke impact heeft de verkiezing van Trump gehad op jouw dagelijkse leven?

"Ik denk dat ik zoals heel veel andere Amerikanen plots de drang heb gekregen om veel actiever te worden in de politiek. We gingen er bij Obama van uit dat de regering aan onze kant stond, maar nu heerst er echt een gevoel van verslagenheid. Trump had niet eens de meeste stemmen en toch is hij nu onze president. Dan begin ik me toch vragen te stellen over ons politieke systeem. Vroeger volgde ik het Witte Huis vanop afstand, maar nu probeer ik zo veel mogelijk mee te zijn met het nieuws. Alleen zo kunnen we onze stem laten horen. Aan de andere kant zie je ook dat extreem-rechts het

gevoel heeft meer macht te hebben. Het gaat verder dan enkel Charlottesville. Zelfs in mijn universiteit, die over het algemeen erg liberaal is, duiken nu soms swastika's op in de toiletten of op de banken. Dat is natuurlijk nog vrij onschuldig, maar een jaar geleden was zoiets ondenkbaar."

Op welke manier denk je dat de USA zal veranderen onder Trump?

"Ik denk dat hij nu zijn eigen partij aan het veranderen is. Ik heb de Republikeinen nooit hoog in het vaandel gedragen, maar hun huidige reacties had ik echt nooit kunnen voorspellen. De meesten lijken er absoluut geen probleem mee te hebben blindweg Trumps kant te kiezen, zolang ze er maar van kunnen profiteren. Ik denk dat de kiezers dat niet zullen appreciëren bij de volgende verkiezingen."

Als Trump dit ooit zou lezen, wat zou je hem dan willen zeggen?

"Het zou me verbazen als Trump zou luisteren naar rationele argumenten, dus ik ga het maar laten bij 'Go to hell!'"

"Mijn leven is niet echt veranderd door de regering zelf, maar eerder door de reacties op de regering. Ik hoef het nieuws maar aan te zetten en er worden me duizend nieuwe verhalen met Trump in de hoofdrol naar het hoofd geslingerd. Dat is moeilijk voor studenten die proberen politiek actief te zijn. Iedereen rond mij wil voortdurend protesteren, maar er is gewoon te veel om tegen te protesteren. We staan machteloos. Persoonlijk ben ik vooral teleurgesteld. Ik had altijd wel verwacht dat het mogelijk was dat Trump zou winnen, maar ik had me nooit echt voorgesteld hoe het precies zou zijn. Ongeacht je politieke overtuiging lijkt het bijna alsof Trump in iedere mogelijke situatie de foute keuze wil maken. Het enige lichtpuntje is dat je kan zien dat de mensen het niet langer pikken."

Op welke manier denk je dat de USA zal veranderen onder Trump?

"Uiteraard is de politiek constant aan het veranderen, maar ik denk dat deze periode uitzonderlijk belangrijk zal zijn voor de twee partijen. De twee grote vragen zijn of de Republikeinse Partij populistisch zal blijven en of de Democratische Partij zichzelf nog zal kunnen redden. Ik zou hier nog verder over kunnen uitweiden, maar dan zou ik aan het speculeren zijn."

Als Trump dit ooit zou lezen, wat zou je hem dan willen zeggen?

"Ik zou zeggen: 'Je bent niet speciaal. Wat je ook mag denken, je bent geen alwetende en algoede God. Zelfs de grootste presidenten hebben adviseurs. Maar iedereen rond jou probeert je op dit moment te manipuleren om van je te profiteren en zegt in de tussentijd wat je maar wil horen. Probeer alsjeblieft je job te doen of neem ontslag. Groetjes van een immigrant.'"

DANIEL CHOI - PROVIDENCE (RHODE ISLAND)

Daniel is een student aan Brown University, een van de acht prestigieuze Ivy League Universities, maar hij is ook een Zuid-Koreaans die voor zijn studies volledig is aangewezen op zijn visum. Hij mag dan wel niet gaan stemmen, maar ook hij ondervindt de gevolgen van Trump.

Welke impact heeft de verkiezing van Trump gehad op jouw dagelijkse leven?

Psychofobie

DOOR TIMME CRAEYE

Psychofobie (*de; v*):

1. de irrationele angst om je gedachten aan een psycholoog toe te vertrouwen (*neologisme*).

Zelf ben ik, uit ervaring, overtuigd van de effecten die gesprekken met een psycholoog en daarbij aansluitende therapie kunnen hebben op het welzijn van mezelf en anderen. Vaak lijkt het echter alsof ik tot de minderheid behoor. Waarom rust er in 2017 nog steeds een taboe op het onderwerp mentaal welzijn?

Geld speelt, zoals in elk onderdeel van ons leven, een belangrijke rol. Een sessie bij een psycholoog kost al gauw 60 euro. Wanneer een therapie meerdere maanden in beslag neemt, loopt die prijs gemakkelijk op tot in de honderden. Slechts in enkele gevallen betaalt de ziekteverzekering een deel daarvan terug. Om die reden worden therapiesessies te vaak beschouwd als een bezigheid van de elite.

Bovendien heerst nog de belangrijke, vaak doorslaggevende factor van schaamte. Wanneer vrienden hun problemen met mij delen, is het voor mij geen *big deal* om hun aan te raden eens met een professional te gaan praten. “Het helpt om je bewust te worden van de limieten van je eigen denken en een professionele, verruimende input te krijgen”, probeer ik hen te overhalen. Zo’n voorstel wordt vaak weggelachen, waarna ze nerveus aan hun drankje nippen: “Zo erg is het bij mij niet”, “Ik denk niet dat dat mij kan helpen”.

Het stigma is in zulke situaties nog duidelijk merkbaar (*cue* de interne zucht). Ik ben ervan overtuigd dat eens mensen

zien dat ze niet constant met argusogen geanalyseerd worden, ze van die angst voor het onbekende zullen verlost worden. In mijn utopia zou een psycholoog dan ook gelijkgesteld worden aan een hofdarts. Heb je een fysieke kwaal? Ga naar de huisarts. Problemen waar je niet meteen een antwoord op hebt? Even stoppen bij de therapeut. Volgens mij is een dergelijke evolutie van essentieel belang in onze prestatiegerichte maatschappij. Er wordt dagelijks veel van ons gevraagd en we hebben onbewust steeds minder tijd

“

Het helpt om je bewust te worden van de limieten van je eigen denken en een professionele, verruimende input te krijgen

en aandacht om onze gedachten te laten bezinken en te bevragen. Nochtans is onze geest de constante factor waarmee we in ons leven geconfronteerd worden: in goede en kwade dagen worden we wakker en delen we het bed met onze gedachten. Als daarin iets foutloopt, kan het noodzakelijk zijn om tijdig hulp in te roepen.

Ik weet in elk geval dat het niet erg leuk was om mezelf tien jaar lang af te vragen wat er fout ging vanboven, en het was in geen geval bevorderlijk voor mijn welzijn. Zelf ben ik dus, uit ervaring, overtuigd van de effecten die gesprekken met een psycholoog en daarbij aansluitende therapie kunnen hebben op het welzijn van mezelf en anderen. Het is beter om 'te snel' naar een therapeut te stappen, dan daar te lang mee te wachten. Taboe mag geen voorrang krijgen op ons welzijn.

OMDAT *film* ONZE
PASSIE IS

Studio Skoop

5 CINEMA'S + FILMCAFÉ

Auteurs- en wereldfilms in de beste omstandigheden

Digitale cinema in een uniek kader

En een vree wijs café met 'coole' drank en muziek

'BLADE RUNNER 2049' van Denis Villeneuve
FOTO

Sint-Annaplein 63, 9000 Gent | Tel: 09 225 08 45

info@studioskoop.be | www.studioskoop.be | volg ons op en

Sabien Lust

Proffen op zondag

DOOR LAETITIA MOUTON, KASPER VAN PARYS

Sabien Lust is duidelijk een fijnbesnaarde professor: ze speelt zowel dwarsfluit, doedelzak als harp. Samen met de Brugse Balie Band leidt ze de openingszitting van de rechtbank in.

VANWAAR JE KEUZE VOOR HARP?

“Een harp heeft iets feeërieks en het is altijd mijn meisjesdroom geweest om harp te kunnen spelen. Als kind was ik ook al veel bezig met muziek. Bij ons op het college was er een leerkracht muziek die ook priester was en het kathedraalkoor van Brugge leidde. Daarnaast had hij ook een groep onder zijn hoede die vooral met Orff-instrumenten bezig was. Voordien hadden er nog harpisten in die groep gezeten, waardoor hij nog enkele Keltische harpen had staan. Hij had toen het idee om enkele geïnteresseerden op te leiden. Twee vriendinnen waren gestart met harp, maar een van hen wou ermee stoppen en durfde dat niet te vertellen aan de dirigent. Daarom heb ik haar plaats maar ingenomen, achter de rug van mijn ouders, want van hen mocht ik dat niet. Ze vroegen me wanneer ik nog eens zou studeren.”

“
Harp spelen
was mijn
meisjesdroom

IS HARP EEN MOEILIK TE BESPELEN INSTRUMENT?

“Wat harp bespelen zo moeilijk maakt, is dat je met je handen en voeten tegelijk bezig bent. Coördinatie is hierbij cruciaal: je kan niet de hele tijd kijken of je wel op de juiste pedaal hebt getrapt. Ook fysiek is het een vrij zwaar instrument. Dat wordt soms wel onderschat. Toen ik net was afgestudeerd, kocht ik een concertharp. Ik weet nog dat ik onvoorstelbaar panikeerde toen ik na een kwartier volledig uitgeput was. Dan ben ik maar opnieuw gaan zwemmen om armspieren te kweken zodat ik het langer kon volhouden. Er zit veel kracht op die snaren.”

TREEDT U VAAK OP?

“In Tielt bestaat er een jeugdensemble dat ondertussen de **Jet Symphonic Band** heet. Enkele jaren geleden organiseerden ze een concert ter gelegenheid van hun twintigjarige bestaan. Een nicht die bij hen speelde, vroeg me of ik het zag zitten om voor de harppartijen te

zorgen tijdens het jubileumconcert. Voordien gebruikten ze daarvoor een synthesizer. Nu ben ik bij elk concert graag van de partij.

Ik speel ook mee met de Brugse Balie Band (een band die bestaat uit advocaten en magistraten aan de Balie van Brugge, *red.*). De voortrekker is **Johan Decancq**, een advocaat uit Blankenberge. Hij speelt heel veel instrumenten waaronder doedelzak, saxofoon en dwarsfluit. Hij schrijft zelf ook folkmuziek. Wij hebben in het verleden een aantal openingszittingen van de rechtbank van Brugge opgeluisterd.”

WAT BETEKENT MUZIEK SPELEN VOOR U?

“Het is mijn manier om tot rust te komen. Tijdens het academiejaar is het niet altijd evident om tijd te vinden, zeker met een kindje in huis. Mijn man zegt weleens dat ik te veel energie heb, maar als ik een periode geen tijd kan vrijmaken om te repeteren, wringt het.

Ook wandelen in de bergen geeft me rust. Onze zomervakanties zijn altijd gevuld met bergvakanties. Ik doe niet aan *klettersteigen*, maar aan avontuurlijke bergwandelingen. Die fysieke inspanning heb ik echt nodig om me volledig te kunnen ontspannen. In 2012 ben ik van een berg gevallen en dat heeft me vier maanden ziekteverlof gekost. Daar denk ik liever niet meer aan terug. Ik had een gebroken rug, maar het is goed gekomen, hoewel ik het nog altijd voel.”

IS ER VEEL MUZIKAAL TALENT AAN DE RECHTS-FACULTEIT?

“Er is veel verborgen talent onder de professoren en assistenten. Voor de viering van UGent 200 jaar had decaan **Michel Tison** zelfs het idee om een bandje op te richten met professor **Georges Martyn**, professor **Marc Kruithof** en mezelf. Het is er uiteindelijk niet van gekomen, maar we zouden dat eigenlijk wel eens moeten doen.”

“
Mijn man
zegt wel eens
dat ik te veel
energie heb

ALS EEN PAAL BOVEN WATER

Zonder te drinken droog je uit tot een verschrompelde perzik, en als ze je verkwikkende douche afnemen, kom je ook niet ver. Maar vergis je niet: het potentieel van water reikt nog veel verder. Wanneer de Mickey Mouse achter de watermolecule ontbonden wordt in zuivere stoffen, vormen de twee H's samen de ultieme brandstof van de toekomst. Waterstof is een volledig schone brandstof waarvan het enige afvalproduct - u raadt het nooit - water is.

Dat fraaie plaatje werd tot op heden echter tenietgedaan doordat waterstofatomen verknocht zijn aan zuurstof: het kostte te veel energie om waterstof los te maken. Amerikaanse wetenschappers hebben nu eindelijk een oplossing gevonden: in de omgeving van het elektronenopslopende cerium valt water veel makkelijker uiteen. Voor waterstofgas lonkt de weg richting werelddominantie.

DAMN, DINOSAURS

Dinosauriërs zijn een brandend actueel thema. Hoezeer wij ook verschillen, onze soort is verenigd door de gedeelde liefde voor dino's. Geen mens is ongevoelig voor hun schattige salamanderoogjes. De beroemdste van allemaal is uiteraard de Tyrannosaurus rex. Een recente opgraving door een internationaal team van paleontologen plant de koning steviger dan ooit op zijn troon. Ze ontdekten in Lesotho, in het zuiden van Afrika, pootafdrukken van meer dan een halve meter breed.

De beesten zelf zouden ongeveer negen meter groot geweest zijn en zouden net als de T-rex tot de megatetrapoden behoord hebben. De sporen dateren van 200 miljoen jaar geleden, waardoor ze 50 miljoen jaar ouder zijn dan de Tyrannosaurus rex. De opgraving bevestigt dus wat de dinofans al langer wisten: de koning heeft een glorievolle voorgeschiedenis.

ZEURENDE ZEEVRUCHTEN

Een onderzoek van de Franse fysioloog **Jean-Charles Massabuau** toont aan dat geluidshinder een serieuze impact kan hebben op de kwaliteit van onze oesters. Het is niet iets waar we vaak bij stilstaan; we hebben het al druk genoeg met onze burens voor het gerecht te dagen wegens drillboren om half acht 's ochtends. Toch is het probleem groter dan we denken. Hoewel er uiteraard minder geluidsbronnen zijn in de oceaan, plant geluid zich ongeveer vier keer sneller

voort in het water dan in de lucht. Het gedreun van scheepsmotoren en boorplatformen reikt dus tot diep in de habitat van vele zeebewoners. Het staat vast dat heremietkreeften en mosselen zich minder snel voortplanten en ook oesterpopulaties worden geteisterd door geluidsoverlast. Ontzie je arme burens dus, en vecht voor een serenere oceaan, in de naam van zeevruchten!

Het licht aan het eind van de tunnel

BIJNA-DOODERVARINGEN: HALLUCINATIE OF TEKEN VAN LEVEN?

DOOR DAAN VAN CAUWENBERGE, CLAUDIA SANTEDDU, EMILIE DEVREESE

FOTO DOOR EMILIE DEVREESE

CARTOON DOOR PAULIEN VAN DER WEL

De laatste decennia krijgen bijna-doodervaringen veel aandacht van de wetenschappelijke wereld. Gaat het om een puur neurologische stuip trekking of is het een bewijs van het bestaan van de ziel? Prof. Dr. Paul Boon, neuroloog in het UZ Gent, kan ons alvast wat meer vertellen.

We hebben allemaal weleens verhalen gehoord van mensen die na een hartstilstand beweren een soort spirituele ervaring meegemaakt te hebben waarbij ze in aanraking zijn gekomen met een warm licht, innerlijke vrede of zelfs een 'hoger iets'. We spreken dan van een bijna-doodervaring. Maar hoe zit dat

juist in elkaar? Waarom genereren de hersenen zulke complexe ervaringen bij mensen die 'dood' zijn? Waarom zien zo veel mensen dezelfde dingen? Zijn bijna-doodervaringen een teken van leven na de dood of gaat het gewoon om hallucinaties? Wij trokken met onze vragen naar UGent-professor neurologie,

Prof. Dr. Paul Boon.

"Een bijna-doodervaring (BDE) is eigenlijk een geheel van gewaarwordingen: vooral zintuiglijke, maar ook 'ervaringen van'. Als ik zeg 'zintuiglijk', dan denk je aan iets horen, zien, voelen of smaken, maar het is vaak complexer dan dat. Het is een meer complexe gewaar-

wording, waar ook een emotionele factor bij kan komen kijken. Mensen beschrijven het als een tijd lang buiten westen te zijn en dan vaak tegen de verwachtingen in toch terug te keren. Dit gebeurt doorgaans door een ernstige aandoening of een trauma waarbij iemand dreigt te sterven en er sprake is van een verminderd of afwezig bewustzijn.” Moeilijke kost dus, maar hopelijk kunnen wij met wat meer uitleg het licht over deze tunnel van complexiteit laten schijnen.

BEELDEN VAN DE DOOD

Hoewel de mens al eeuwenlang in alle culturen bezig is met de dood en wat erna komt, blijkt het fenomeen van de bijna-doodervaring vooral iets van de laatste decennia te zijn. Een verklaring

“

Het beeld dat we van de dood hebben, is oud.

Wat nieuw is, is de moderne geneeskunde.

hiervoor zijn de verbeterde reanimatorietechnieken waardoor meer patiënten hun ervaringen kunnen navertellen: “In het Westen is er door de eeuwen heen veel nagedacht over ‘het leven na de dood’. We kennen het concept natuurlijk allemaal uit de christelijke, joodse of islamitische traditie: wanneer iemand overlijdt, gaat hij of zij naar de hemel of de hel, en is er een dissociatie tussen het lichaam, dat dood achterblijft, en ‘iets anders’ of ‘de ziel’, die verderleeft in een soort transcendente wereld. Dat is dus geen nieuw cultureel gegeven. Ook de oude Grieken en Romeinen hadden hun voorstellingen over leven na de dood.” “Het beeld dat we van de dood hebben, is dus oud. Wat wel nieuw is, is de moderne geneeskunde. De reanimatorietechnieken

zijn sterk verbeterd en mensen overleven dan ook vaker moeilijke en levensbedreigende situaties. Daarenboven zijn er tegenwoordig onderzoekstechnieken waarmee je in feite in het brein kan kijken en de functie van het brein beter in het licht kan stellen dan voorheen. Dat is eigenlijk de reden waarom bijna-doodervaringen en out-of-body experiences veel aandacht krijgen: we hebben tegenwoordig betere technieken om die zaken te bestuderen. Behalve neurologen, artsen, neurochirurgen, intensieve artsen ... zijn er natuurlijk ook andere mensen die zich

verschil tussen hun invalshoeken.

“In de medische wereld proberen we de werking van een orgaan te onderzoeken door het net te onderzoeken als het niet functioneert. Als we weten dat er bij een blind persoon iets mis is met de ogen, kunnen we bijvoorbeeld concluderen dat we onze ogen nodig hebben om te kunnen zien. Hetzelfde geldt voor de hersenen: door te kijken wat er mankeert als er iets mis is met een deel van de hersenen, kunnen we achterhalen wat dat deel van de hersenen normaal gezien moet doen. Deze manier van werken is

daarmee bezighouden, zoals bijvoorbeeld psychologen en mensen die wetenschappelijk onderzoek doen in de *neuroscience*.”

ZIT HET IN MIJNE KOP?

Dat de wetenschap geïnteresseerd is in dit fenomeen, is dus niet moeilijk te begrijpen. Er zijn meer bepaald twee grote wetenschappelijke stromingen die zich bezighouden met de BDE's: de psychologische en de medische stroming. Het is interessant om stil te staan bij het

uiteraard erg waarheidsgetrouw, maar het is moeilijk om met deze methode ooit echte theorieën naar voren te brengen.

In de psychologie heeft men een vrijwel omgekeerde insteek. Psychologen proberen modellen naar voren te schuiven nadat ze een gezond brein onderzocht hebben. Die modellen worden dan ontkracht of verbeterd door andere psychologen en zo proberen ze een correcter model uit te bouwen.

Om tot definitieve kennis te komen is het dus nodig om twee methodes samen

te voegen: feiten vaststellen aan de hand van een 'ziek orgaan', maar ook pogingen doen om die waarnemingen vast te leggen in een verenigd model. Aan deze universiteit hebben we een instituut voor neurowetenschappen dat specifiek gerund wordt door psychologen en artsen. Zo brengen we de sterkere kanten van psychologische en medische onderzoekstechnieken bij elkaar en proberen we elkaar te versterken."

BREIN ZOEKT BREIN

Nu we het hebben gehad over de achtergrond, stel je jezelf waarschijnlijk de vraag wat zo'n bijna-doodervaring (BDE) nu eigenlijk is. Ergens kunnen we het fenomeen verklaren vanuit de pathologie. Een BDE lijkt uiteraard erg magisch, maar op zich is het een fenomeen dat perfect mogelijk is in het menselijke brein. Een out-of-body experience (OOBE), die vaak geassocieerd wordt met de BDE, kan bijvoorbeeld ook voorkomen bij mensen die niet bijna dood zijn gegaan.

Maar hoe kan dat nu? "Door een gebrek aan onderzoek, kon men hier lange tijd geen antwoord op geven, want het is moeilijk om een BDE te analyseren. Wanneer iemand tegen de verwachtingen in ontwaakt, zou je die holderdebolder naar de scanner moeten kunnen brengen, en onder een PET-scan schuiven. Dit gaat natuurlijk niet zomaar. Het is dus moeilijk om het ontwaken uit een coma op beeld vast te leggen. Maar voor out-of-body experiences lukt dat wel. OOBE kan je uitlokken door een externe stimulus te geven of door patiënten in een trance te brengen. Dan kan je de patiënt naar de scanner brengen en zien wat er gebeurt. Zo heeft recent onderzoek kunnen uitwijzen dat sensaties zoals een OOBE vooral een soort illusie zijn die gepaard gaan met veranderingen in de informatie-

overdracht tussen de temporale kwab en de pariëtale kwab."

De temporale kwab is het deel van onze hersenen dat verantwoordelijk is voor de analyse van waarnemingen, de pariëtale kwab is een soort van bibliotheek van onze hersenen die ons kan vertellen wat onze waarnemingen precies zijn. "Je moet het je voorstellen als een spelletje pictionary: de temporale kwab beeldt het woord uit dat de pariëtale kwab moet raden. Je kan je vast wel voorstellen dat een verstoring bij deze informatie grote gevolgen kan hebben, wat vreemde waarnemingen als een OOBE verklaart", legt Prof. Boon uit. Een bijna-doodervaring of out-of-body experience is dan ook enkel mogelijk wanneer er nog hersenactiviteit is.

“

De reanimatietechnieken zijn sterk verbeterd. Meer mensen kunnen een bijna-doodervaring navertellen.

IN DE SCANNER

Tot zulke inzichten komen is natuurlijk niet mogelijk zonder een sterke vooruitgang in de methoden en apparatuur om in het brein te kijken.

"Eerst en vooral hebben we de PET-scan (Positive Electron emission Tomography). Door het inbrengen van radioactieve stoffen zien we hoe die over de hersenen worden gedistribueerd. Dit is een goede manier om de functionaliteit van de hersenen te meten."

Een ander handig instrument voor het scannen van weke lichaamsdelen zoals de hersenen, is MRI (kernspintomografie, Magnetic Resonance Imagery). "Deze methode is misschien wat eleganter aangezien we hier geen gebruik maken van radiologische stralingen, maar van

een sterk magnetisch veld. Hierbij kunnen we door de patiënt onder de scanner te leggen - zonder die aan te raken of iets in te spuiten - bijvoorbeeld de verschillen in zuurstofconcentratie of doorbloeding in bepaalde gebieden van de hersenen zien. Op die manier kunnen we zien in welke delen van de hersenen er meer activiteit plaatsvindt dan in andere delen."

LIFE CHANGING EVENTS

Mensen die een bijna-doodervaring hebben meegemaakt, geven vaak aan het gevoel te hebben gehad tot hun essentie gereduceerd te zijn. Ze komen terug bij bewustzijn en voelen zich plots een ander persoon. Logisch, verklaart Prof. Boon:

"Het zijn tenslotte *life changing events*.

Je maakt iets zeer dramatisch mee en het loopt veel positiever af dan jij of je omgeving had verwacht. Op zich is dat al voldoende om je leven te veranderen. Maar ik kan me ook wel voorstellen dat wanneer mensen dood gewaand werden, er onderliggende neurologische oorzaken kunnen zijn die de functie van de mensen verandert, bijvoorbeeld opgelopen hersenschade. Dat zijn natuurlijk twee dingen die je uit elkaar moet houden."

Of de neurologie volgens Prof. Boon ooit in staat zal zijn om het mysterie van de bijna-doodervaringen en de link naar het 'leven' of 'bewustzijn' na de dood te ontrafelen? Dat is een vraag naar bescheidenheid, vindt hij. "Als we beter willen begrijpen hoe het menselijk brein werkt, dan moeten we multidisciplinair samenwerken. Op die manier kunnen we vooruitgang boeken. Het is dan nog maar de vraag of de wetenschap ooit alles zal kunnen verklaren. Dit alles is immers paradoxaal: hoe meer je weet, hoe meer je beseft dat je niet veel weet."

Opgeloste materie en geestelijke energie

DE ZIN EN ONZIN VAN HOMEOPATHISCHE MIDDELEN

DOOR EMILIE DEVREESE, HENDRIK Taelman

CARTOON DOOR EMILIE DEVREESE

FOTO DOOR ARTHUR JOOS

Vorige maand kon u al een artikel lezen over homeopathie door de ogen van een arts-homeopaat. Nu bieden wij u de andere kant van het verhaal: die van de farmaceutische wereld. Em. Prof. dr. Hans Nelis stond ons te woord.

Tijdens het schrijven van ons vorige artikel over homeopathie bleek dat het onderwerp vrij gevoelig ligt bij apothekers. Professor emeritus **Hans Nelis** legt ons graag uit waarom. Hij verdiepte zich jarenlang in de homeopathie en geeft aan de faculteit Farmaceutische Wetenschappen ook het keuzevak 'Alternatieve geneeswijzen: een kritische benadering.'

WERKING VS. WERKING

Professor Nelis reageert niet verbaasd op onze vruchteloze zoektocht naar apothekers of farmaceutische wetenschappers die hun mening over homeopathie willen geven. "De over-the-counter geneesmiddelen, die dus zonder voorschrift verkocht mogen worden, omvatten ook de homeopathische middelen. Die worden verdraaid veel verkocht. Commercieel gezien een klein goudmijntje, dus." Dat maakt het moeilijk voor apothekers om open te zijn over het onderwerp. Veel apothekers en farmaceuten geloven immers zelf niet in de absolute werking van homeopathische middelen. Zo ook Prof. Nelis, maar hij nuanceert zijn mening: "Als je met 'werking' bedoelt dat er een causaal verband moet zijn tussen wat je inneemt en het effect dat optreedt, dan is mijn antwoord ondubbelzinnig 'neen'. Er is geen werking. Maar je kan ook zeggen dat het mensen helpt via andere

mechanismen, en dan bedoel ik via het hele 'ritueel' van homeopathie. Dan 'ja', want de casussen en anekdotes die er zijn, bewijzen dat het wel veel mensen helpt. De vraag is dan natuurlijk: wat moeten

“

Mensen zijn niet geïnteresseerd in wetenschappelijke verhalen; ze willen vooral geholpen worden

apothekers doen als mensen binnenkomen en om zo'n middel vragen? Zeggen ze gewoon: 'Het brengt voor mij goed op', of geven ze uitleg over de wetenschappelijke bezwaren of weigeren ze zelfs het middel te verkopen? Ik probeer mijn studenten farmacie in mijn cursus dan ook bij te brengen hoe ze daar ethisch mee om kunnen gaan als ze er zelf niet in geloven.”

THE RITUALS AND THE BASICS

Professor Nelis omschrijft een homeopathische behandeling als een soort ritueel. "Het lijkt bijna een religieus ritueel," vertelt Nelis als we hem vragen hoe zo'n homeopathische behandeling in zijn werk gaat, "zo'n eerste gesprek kan uren duren. De patiënt moet alles vertellen, het gaat

dus niet alleen om de klacht zelf. Alle, zelfs banale klachten zijn nuttig om een algemeen beeld van de patiënt te krijgen. Daarna begint de homeopaat in oude boeken, een repertorium en een Materia medica, op te zoeken." De eerste Materia medica werd geschreven door Samuel

Hahnemann, de geestelijke vader van de homeopathie. De Amerikaanse homeopaat **JT Kent** is de auteur van het repertorium. Hahnemann geloofde dat alle stoffen, zelfs de meest inerte zoals koolstof of zand, een medicinale werking hadden, mits die op een gepaste wijze vrijgesteld konden worden.

De meeste Materia medica's en het repertorium werden in de 19e eeuw geschreven en zijn doorheen de eeuwen

ook nagenoeg ongewijzigd gebleven, wat volgens Nelis ook een probleem is: "Dat is ook onwetenschappelijk. Wetenschap evolueert. Dit is eigenlijk een statisch gegeven." Nadat de homeopaat heeft

vastgesteld welke medicinale stof het best past bij de kwaal van de patiënt, krijgt deze een 'remedie' die daaruit bereid wordt door stapsgewijze verdunning en grondig schudden na elke verdunningsstap. "Het schudden is volgens de homeopaten eigenlijk bedoeld om die geestelijke kracht vrij te stellen. Door het verdunnen van de materiële stof en dat schudden, krijg je dus zagezegd die geestelijke vrijstelling en komt de medicinale kracht van die stoffen vrij. Bij elke stap meer en meer. Bij elke verdunningsstap heb je dus minder materie, en meer geestelijke kracht in je oplosmiddel." Volgens de homeopathie wordt de werking van het middel sterker naarmate men het meer verdunt. Nelis nuanceert: "Na twaalf keer één druppel op honderd blijft er in de oplossing niets meer over van de werkende stoffen." Toch worden homeopathische middelen

niet slechts enkele keren, maar vaak in honderden of duizenden stappen verdund en geschud. "Soms schrijft een klassieke homeopaat bijvoorbeeld '1000C' voor, dat zijn duizend verdunningsstappen. Eén verdunningsstap bestaat uit de

“

Bij chronische, aanslepende aandoeningen heeft men vaak niets te verliezen

toevoeging van 1 druppel product aan 99 druppels water-alcohol. Dat is dus duizend keer die ene druppel op honderd. Druppel, oplosmiddel, schudden, enzovoort. Dat wordt dan ook allemaal machinaal gedaan. Maar je hebt ook nog 10 000C, 100 000C, 1000 000C. Een miljoen stappen van één op honderd." Achteraf worden die oplossingen op tabletten of korrels gespreid. Een ander mysterie is overigens hoe men dit alles in de 18e en 19e eeuw praktisch kon realiseren."

PUUR PLACEBO-EFFECT?

Hoe men het ook draait of keert, homeopathie heeft een werking bij sommige mensen, ondanks de aanzienlijke kritiek op de methode. Nelis verklaart: "Mensen zijn vaak niet geïnteresseerd in wetenschappelijke verhalen. Wat hen wel interesseert, is dat ze van hun klachten af zijn. Als de behandeling lukt, dan heb je weer een anekdote zoals er al duizenden zijn. Maar het optellen van casussen en anekdotes maakt het nog niet wetenschappelijk." De verklaring waarom het dan wel lijkt te werken, is volgens Nelis tussen de oren te vinden. "Het placebo-effect is belangrijk, maar ook het vermijden van cognitieve dissonantie speelt een rol. De patiënten staan er enerzijds sceptisch tegenover en denken: oei, misschien werkt het toch niet. Anderzijds geloven ze toch dat het wel zal werken. Ze passen dus hun oordeel aan, en dat blijkt inderdaad te helpen." Ook het wederkerigheidsgevoel

is hierbij van belang: "Als die homeopaat uren uitrekt om naar jou te luisteren, dan voel je je alsof het minste wat je terug kan doen toch is om er een beetje in te geloven."

DANGER ZONE

Houden homeopathische behandelingen een direct gevaar voor ernstig zieke patiënten in? "Bij mensen met een acute levensbedreigende problematiek mag je geen homeopathie toepassen en moet je als arts ofwel voor een klassieke behandeling gaan, ofwel de patiënt doorsturen naar het ziekenhuis. Bij chronische, aanslepende aandoeningen heeft men vaak niets te verliezen. In die zin kan homeopathie weinig fout doen. Maar homeopaat-artsen moeten wel het onderscheid maken." Dat onderscheid wordt helaas niet altijd gemaakt. Zo zijn er gevallen bekend, ook in België, waarbij een jong kind stierf omdat de ouders geen vertrouwen hadden in de klassieke geneeskunde. Deze indirecte slachtoffers tonen jammer genoeg de keerzijde van alternatieve geneeskunde, waartoe ook de homeopathie behoort.

t her!
r in
FT! ★

Vijf dagen op maaltijdshakes

'Wat eten we vanavond?' Het is de meest existentiële van alle existentiële vragen, die dagelijks miljoenen huishoudens op hun grondvesten doet daveren. Zou een maaltijdvervangende shake soelaas kunnen bieden?

Toegegeven, sinds we op kot bivakkeren is het antwoord op bovenstaande vraag een pak eenvoudiger te beantwoorden, met dank aan de frituur/pittabar/pastaketen in een straal van 250 m rond de werkloze kookplaat. Maar al deze opties zorgen voor nog meer keuzestress, om nog maar te zwijgen van de martelende wachtlijn in de frietjeswalm. Op zulke momenten lijkt een beetje poeder met water mengen een aantrekkelijk, of toch minstens pragmatisch alternatief. Vijf dagen lang schrapten we al het solide voedsel uit ons dieet en schudden we drankjes alsof ons leven ervan afhing (wat ook echt het geval was). Zullen we ons als een herboren fenix voelen of als een zombie door de straten van Gent struinen, likkebaardend bij elk vleugje voedselgeur dat onze neusgaten bereikt?

MACRO EN MICRO

Het is belangrijk om proteïneshakes te onderscheiden van maaltijdvervangers. Proteïneshakes leveren extra eiwitten, die onder meer nodig zijn voor de stofwisseling, cellulair transport en de communicatie tussen cellen. Vooral sporters zijn geobsedeerd door proteïnen, omdat ze een belangrijke rol spelen bij de spieropbouw en het spierherstel. Vegetariërs en veganisten durven ook al eens een lijntje poeder toe te voegen aan hun *green banana kale smoothie*, want eiwitten komen voornamelijk in dierlijke voeding voor en het vergt iets meer inspanning om voldoende proteïnen uit plantaardige voeding te halen. Om echt van een maaltijdvervanger te spreken, moet het poeder of de shake in kwestie nog in een heel resem andere macro- en micronutriënten voorzien. Macro's zijn eiwitten, vetten, koolhydraten, alcohol en water. Behalve water leveren de macronutriënten een bepaalde hoeveelheid calorieën of energie per gram. Spijtig genoeg is alcohol niet noodzakelijk in evenwichtige voeding. Tot de micronutriënten behoren vitamines, mineralen (zoals natrium, kalium en

magnesium) en sporenelementen (denk aan ijzer, selenium of zink). We hebben er slechts een minimale hoeveelheid van nodig, maar ze zijn wel essentieel om alle mechanismen in ons lichaam soepel te laten verlopen.

“

De ingrediënten zal je niet gauw in levende lijve op de kinderboerderij aantreffen

Naast macro- en micronutriënten bevat onze voeding ook bioactieve stoffen, die een gezondheidsbevorderend effect

kunnen hebben. Voorbeelden daarvan zijn cafeïne en flavonoiden (de befaamde antioxidanten). Over de manier waarop deze stoffen precies ageren in ons lichaam en de hoeveelheid die we ervan moeten of mogen consumeren, is er nog veel onduidelijkheid.

SOYLENT

Rob Rhinehart, een Amerikaanse software-ontwikkelaar, was zijn diepvriespizzas zo beu dat hij in 2014 Soylent op de markt bracht. Dankzij Soylent zou je nooit meer moeten koken of 'normaal' eten: de poeders en drankjes bevatten alle macro- en micronutriënten die een mens nodig heeft om de dag door te komen. De grote kritiek op Soylent is dat het product weliswaar alle voedingsstoffen voorziet, maar geen rekening houdt met het feit

dat vertering een complex fenomeen is waar veel meer bij komt kijken dan alleen stoffen in de bloedbaan brengen. Bovendien is het bedoeld voor massaconsumptie en niet afgestemd op de individuele noden van een persoon, wat voor medische (bij-)voeding wel het geval is. Soylent is voorlopig enkel verkrijgbaar in de VS en Canada, dus we zijn genoodzaakt om andere brouwsels uit te testen.

KIEZEN IS VERLIEZEN

Het aanbod poedertjes is overweldigend. Daarmee is het eerste grote voordeel van maaltijdshakes, geen keuzestress, alvast in rook opgegaan. Er zijn uiteraard gespecialiseerde sportvoedingswinkels, waar het formaat van de gigantische potten poeder concurreren met de opgeblazen spieren van de verkoper. We proberen op te letten tijdens het verkoopspraatje over proteïnen, macro- en micronutriënten, maar de rollende biceps gaat voortdurend met onze aandacht lopen. Mogelijk is het een bewuste strategie om ons geen kritische vragen te laten stellen bij de nogal inconsistente uitleg. Wanneer we informeren naar eventueel wetenschappelijk onderzoek dat aan de basis lag voor de ontwikkeling van de shakes, krijgen we te horen dat 'alles ontwikkeld is in samenwerking met diëtisten' en 'evidence-based getest is'. De vraag naar de langetermijneffecten levert de doodoener 'shakes zijn een aanvulling op een gezonde levensstijl, geen vervanging ervan' op. Het siert de verkoper wel dat hij ons geen luchtkastelen voorhoudt, alsof het nemen van poedertjes de magische formule is voor een fit en gezond lichaam. Ook bij de vertrouwde Albert Heijn, Kruidvat en zelfs Action kan je maaltijdvervangende poeders en shakes vinden. De

verpakkingen richten zich duidelijk op een ander publiek: geen sexy sixpacks, maar lintmeters waarvan de centimeters wegsmelten. De calorische waarde van deze voedselvervangers is althans minimaal in vergelijking met een 'normale' maaltijd. De ingrediënten zijn weliswaar uitspreekbaar, maar je zal ze niet gauw in levende lijve op de kinderboerderij aantreffen. De hoeveelheid suiker daarentegen is ronduit zorgwekkend: de meeste maaltijdshakes bevatten tussen de 35 à 50 gram suiker per 100 gram poeder. Na drie kwartier zoeken (daar gaat de beloofde tijdswinst), kiezen we voor een 'eiwitrijke maaltijdshake' van Kruidvat. Die bevat de meeste eiwitten en het minst suiker en heeft een café latte-smaakje om het toch een beetje draaglijk te houden.

SHITSHAKES

De eerste shake valt mee: het smaakt naar mokkamilkshake en lost het 'help-ik-moet-binnen-vijf-minuten-in-de-les-zijn-en-ik-heb-nog-niet-gegeten'-probleem op. De verwachte *sugar rush* blijft uit en houdt ongeveer een uurtje of vier de gênante walvisgeluiden van een lege maag tegen. Op een bizarre manier voelen we ons tegelijk voldaan en hongerig. Daarna gaat het steil bergaf met onze liefde voor shakes: na nummer twee worden we kregelig van de etensgeuren van onze kotgenoot. Na nummer vier

snakken we naar tomaten. Nummer vijf proberen we op te warmen, omdat warm voedsel zwaar gemist wordt. Het levert een geschifte mokkadab op en een plakkerige microgolf. Bij nummer zes schreeuwen onze kaken om iets om op te kauwen. In nacht drie hebben we een voedselnachtmerrie. Nummer zeven en acht proberen we te maken met karnemelk en kefir, om toch een beetje de illusie van afwisseling in te bouwen. (Het resultaat is meer een dooppap dan iets wat door moet gaan als maaltijd.) Bij nummer 10 *cheaten* we en doppen we onze vinger in een potje ricotta. Bij nummer 12, op dag vier, capituleren we. Een proefpersoon is ondertussen behoorlijk ziek en raakt haar bed amper uit. Een causaal verband met het innemen van maaltijdshakes kunnen we met deze beknopte proef niet bewijzen, maar het staat wel als een paal boven water dat knoeien met je eten geen goed doet voor het immuunsysteem, om van de mentale weerbaarheid nog maar te zwijgen.

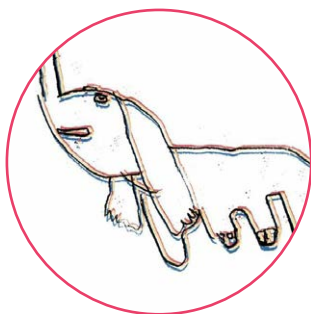
Maar goed dat dit een extreem drukke week was, waardoor we niet veel tijd hadden om aan eten te denken. We zijn *hangry*, vermoeid, bitsig en ronduit onuitstaanbaar. We zijn geconstipeerd, winderig, puisterig en verkouden. We zijn amper in staat om een goed artikel te schrijven. Probeer dit niet thuis. Dank uw mama voor haar tupperware met hutsepot. Stel de waarde van soep van De Brug en worstenbroodjes van de Panos op prijs. En bid tot de Heer: "Geef ons heden ons dagelijks brood, want leven op maaltijdshakes is des duivels."

ONTWERPLABO 3D-PRINT

15-17/11, MINUS ONE

EVENEMENT - De Minus One huurt van 15 tot en met 17 november een 3D-printer. Op diezelfde dag zijn er ook twee computers beschikbaar waarop de software staat die je nodig hebt. Het concept is simpel, de mogelijkheden eindeloos. Ik weet dat je altijd al een 3D-print van je hoofd wou laten maken, lief narcistje. Wel, dit is je kans.

HET HOUTEN EZELTJE

8/11, CAMPO

VOORSTELLING - Een lezing willen maken en uiteindelijk een voorstelling bekomen: het is iedereen wel al eens overkomen. Nee? **Benjamin Verdonck** overkwam het wel. Wat een lezing had moeten worden van zijn nieuwe boek 'EVEN I MUST UNDERSTAND IT', onttaarde in een voorstelling die de naam 'Het houten ezeltje' kreeg. Deze lecture-performance ontvouwt zich in een speelse gids voor Verdonck's bochtige parcours tussen atelier en scène, over hoe maken en denken op elkaar inspelen. Met verhalen, foto's, films, een theatertje uit een doosje, muziek en een kat. Miauw.

RONDLEIDING VOORUIT GEBOUW

12/11, 16/11, 10/12, 7/01, VOORUIT

EVENEMENT - Vandaag is rood ... de kleur van jouw lippen. Kom op 12 of 16 november, 10 december of 7 januari eens van de rood bedekte daken schreeuwen dat je van me houdt. In groep of individueel loodst een ervaren gids je door de turbulente geschiedenis van een van Gents meest iconische gebouwen. Van back- tot frontstage, van toren tot kelder. Verder pik je nog eens een prachtig uitzicht op Gent mee. Wat wil een mens eigenlijk meer op een zondag? Joepie, sossen!

ABATTOIR FERMÉ: 'HAMLET'

9-11/11, VOORUIT

VOORSTELLING - **Stef Lernous** herschrijft het gitzwarte verhaal van **Hamlet**, zoveel jaar later. Intussen zit de schizofrene prins van Denemarken ergens in een grootstad. Hij is een pak ouder en heeft zich teruggetrokken in een claustrofobisch appartement waar de buitenwereld inbeukt op zijn kamer. **Polonius**, **Gertrude** en **Ophelia** spreken hem vanuit het dodenrijk toe. De prins is op zoek naar stille contemplatie. Tevergeefs. **Stefaan Degand**, die ook niet gespaard is gebleven van een gitzwarte periode, neemt de rol van Hamlet voor zijn rekening. Ik ga er verder geen *words words words* meer aan vuil maken, ga vooral kijken. Mufasa is dood. *Long live the king.*

Verscholen in een mengelmoes van stad en mens, zijn ze met veel: de gemeenschappen in Gent. Zonder versterkte begrips-definities of hoogdravende identiteitsvragen wagen we hier een poging om hun een gezicht te geven.

FOTO EN TEKST DOOR TIMME CRAEYE

Gent is een muzikale stad, dat weten **Adriaan Denorme** en **Lorin Deforce** als geen ander. Als mede-uitbaters van vinylshop Music Mania kennen ze de muziekgemeenschap van de stad van binnen en van buiten.

Op of in welk Gents gebouw zou men u een ballade mogen brengen?

Het Gravensteen. Ik ben van Gent en dat is een van de oudste herinneringen die ik heb. Bovendien is het gewoon een iconisch gebouw van de stad.

Welk lied mag absoluut niet door de boxen schallen tijdens uw begrafenis?

De songs mogen zeker en vast gevarieerd zijn, maar eurodance wil ik niet horen. Opgewekte muziek mag, opgefokt is niet oké.

U bent (opnieuw) jong en wil wat: tot welke subcultuur bekeert u/uw vroegere zelf zich?

Tegenwoordig is alles veel meer verweven dan vroeger, dat merk je ook in de muziekwereld. Wat oudere subculturen betreft, spreekt de Modcultuur uit Engeland mij wel aan. Dat begon als een moderne jazzcultuur, maar de Mods groeiden uit tot de grondleggers van de rock 'n' roll scene.

Guilty pleasures bestaan niet: welke ietwat foute schijf doet uw dansbenen telkens onbeschaamd alle richtingen uitslaan?

'Laat je gaan' van **Petra** uit 1989. Dat is een zangeres uit de VTM-stal die op de newbeat gesprongen is, maar toevallig was haar eerste single een schot in de roos. Ik hou van de Chicago housedreun. Mijn vader gaf les aan haar, en na school werd ze met een limousine opgehaald.

Met welke historische figuur zou u een onenightstand wel zien zitten?

Grace Jones, maar daarna ben je dood. Ik zou er schrik van hebben.

Tot stof zijt gij wedergekeerd: welke kunstenaar mag uw reïncarnatie onder handen nemen?

Dominic Joyce. Dat is wel heel gay, maar hij maakt pop art die niet typisch **Andy Warhol** is.

Welke taal of welk dialect doet stiekem uw (al dan niet geschoren) snorharen trillen van opwinding?

Portugees is een mooie taal. Het Brabants en West-Vlaams zijn heel mooie dialecten. Zeker het West-Vlaams, want dat hoor je hier in Gent heel veel.

Kim Jong-Un en Trump zitten rond een tafel: welk boek deelt uit/ welke muziek legt u op/ naar welke tentoonstelling sleurt u hen mee om de twee onrustige zielen met elkaar te verzoenen?

Het boek 'Love Saves the Day' van **Tim Lawrence**. Dat is een boek over de discocultuur en liefde op de dansvloer. Vooral de titel zou hen mogen inspireren.

Kwestie van het gat in onze cultuur te dichten: wie of wat wordt schromelijk onderbelicht?

In Gent is er heel wat DJ- en selectortalent dat niet voldoende aandacht krijgt. Selectors maken oeuvres van platen die gaan van selecties pop- en rockmuziek tot Japanse groove. Dat is een toffe scene, maar ze krijgen in onvoldoende mate een forum om te spelen.

Welk citaat zou uw autobiografie mogen inleiden?

'Last night a DJ saved my life'. Dat is een klassieker, maar ook de titel van een boek. Door dat boek te lezen kreeg ik veel bewondering voor muziekcultuur, ook al werkte ik al in de winkel. Het biedt een alternatieve kijk op de muziekgeschiedenis door de ogen van DJ's.

Over schilderen / overschilderen

S.M.A.K. ORGANISEERT SOLOTENTOONSTELLING GERHARD RICHTER

41 jaar en een resem abstracte schilderijen later stelt Gerhard Richter zijn oeuvre voor een tweede keer in België tentoon. Binnen het veelzijdige, maar coherente geheel van zijn kunst mocht het S.M.A.K. zijn acht recentste werken onthullen.

TEKST EN FOTO'S DOOR JOLINE VERMEULEN, TOM ANTONISSEN

En die onthulling groeide uit tot een succesverhaal. In vergelijking met de opkomst voor andere tentoonstellingen in het museum, is die voor Richter opvallend talrijk: bezoekerscijfers lopen op tot 2125 mensen op een zondag, een opmerkelijk aantal waarvan jongeren en studenten een al even opvallend deel uitmaken. Waarom is hij zo populair?

INNOVATIEVE OSSI

De inmiddels 85-jarige Richter werd geboren in Dresden, een stad in het toenmalige Oost-Duitsland. Na zijn studies verhuisde hij naar het westelijke landsdeel, waar zijn twijfel over de effectiviteit van iconische beelden ontstond en zijn zoektocht naar een nieuwe Europese schilderkunst begon. Concreet jaagde hij het doel na om een innovatieve kunstvorm te verspreiden die een antwoord zou bieden op de Amerikaanse pop art en het hoogtepunt van de informele kunst in de jaren '50. En die vorm heeft hij gecreëerd door in zijn werken steeds

het spanningsveld tussen figuratieve en abstracte kunst op te zoeken. Zo stelt Richter al sinds het begin van zijn carrière zijn discipline in vraag, wat verklaart waarom hij weleens de naoorlogse hernieuwer van de schilderkunst wordt genoemd.

VAN VERTROEBELDE GRIJSTINTEN

De keuze voor de titel 'Over Schilderen' is dan ook niet arbitrair. Door het voortdurende spel tussen abstractie en figuratie, vormt de eerste zaal al meteen een reflectie op de schilderkunst. De afbeeldingen van banale voorwerpen uit onze dagelijkse leefomgeving, die teruggaan op zijn beginperiode als kunstenaar, zijn fotografisch maar onscherp, en worden zo van de werkelijkheid losgemaakt. Gordijnen, ramen en stoelen zijn waziger dan ze op het eerste gezicht lijken. Richter ondermijnt de scherpheid die eigen is aan fotografie en zet zo de onzekerheid van de concrete werkelijkheid in de verf. In dezelfde ruimte slaagt hij erin om

de toeschouwer heen en weer te laten lopen tussen gelijkaardige schilderijen. De grijskleurige werken 'Doorgang' en 'Twee grijstinten naast elkaar' zien er bijvoorbeeld bijna hetzelfde uit, maar beelden respectievelijk de sluitende deuren van een lift en twee langwerpige verticale rechthoeken af. Richter heeft voor beide werken grijs gebruikt, een kleur die hij

“

Bezoekerscijfers lopen op tot 2125 mensen op een zondag

steevast associeert met de afwezigheid van betekenis en van de precieze waarheid. Doordat ze naast elkaar ophangen, wordt de bezoeker gedwongen om na te denken over de manier waarop hij of zij de werkelijkheid waarneemt en indeelt. Te midden van de schilderijen is een glaswerk geklemd tussen de vloer en het plafond. '4 Ruiten' is de eerste glassculptuur die Richter ooit gemaakt heeft en verandert naargelang het standpunt van

de bezoeker voortdurend het beeld van zichzelf en de andere werken in de zaal. Naast de perspectiefverschuiving staat het werk ook garant voor zelfconfrontatie. Richter beschouwt het glas immers als een soort koud 'niets', een leegte waarin enkel ons spiegelbeeld verschijnt wanneer we een afbeelding hadden verwacht. En óf dat soms confronterend kan zijn.

TOT GEBOETSEERDE KLEUREN

Ook in de tweede zaal staat een glazen constructie centraal: '7 Ruiten (Kaartenhuis)', een sculptuur die als het ware elk moment in elkaar kan vallen. Evenwel roept de ruimte een volledig ander gevoel op. Grijs tinten en wazen moeten ruimen voor de acht kleurrijke

en nooit eerder vertoonde abstracte schilderijen die bij het binnenwandelen op de bezoeker worden afgevuurd. Op het eerste gezicht doet de collectie denken aan het abstract expressionisme van **Jackson Pollock**, van naderbij blijkt ze echter uniek door het reliëf dat de werken vertonen. Richter heeft ze als het ware geboetseerd: door laag over laag te schilderen en vervolgens met verfborstels en messen over de kleuren te schrapen en te glijden, heeft hij de onderlagen blootgelegd.

De acht abstracte schilderijen staan in sterk contrast met zijn 'Strip Paintings' op de volgende muur, een samenstelling van digitaal herberekende en geprinte fragmenten van een vroeger schilderij. In tegenstelling tot de met de hand gemaakte

abstracte werken, stelt het niet meer voor dan een harmonieus ogende, digitale index waarmee de kunstenaar een blik werpt op de virtuele maatschappij die de actuele kunstvormen steeds meer domineert.

Kortom, Richters 'Over Schilderen' biedt de toeschouwer een continue zoektocht naar de dialogen die de werken met elkaar lijken aan te gaan. Door die interactie vormt zijn erg veelzijdige oeuvre toch een coherent geheel waar de toeschouwer langer dan gemiddeld oog voor heeft.

“

Het is een continue zoektocht naar de dialogen tussen de werken

“Grote labels die voor jou een persoonlijk

FRONTVROUW FIEN DEMAN BRENGT MET IVY FALLS EERSTE EP UIT

DOOR LUNA NYS, TOM ANTONISSEN

Gezegend met een engelenstem, veel ambitie en een haarscherpe visie op hoe ze te verwezenlijken, staat Fien Deman met de opkomende EP ‘Mean Girls’ met Ivy Falls aan de vooravond van een doorbraak bij het grote publiek.

Het is reikhalzend uitkijken naar verse nummers van wat prompt werd bestempeld als de nieuwe Belgische muziekbelofte. **Ivy Falls** is de groep gevormd rond Deman, hartsvriendin Trui Amerlinck (Tsar B), Xavier De Clercq (Sleepers’ Reign) en Simon Raman (Steiger). Nadat ze eerder met **I Will, I Swear** meer orkestrale popmuziek maakte, koos ze nu resoluut voor haar eigen ding. De melancholische pastelpop die daar uit voortvloeit, is iets subtieler en dromeriger dan voorheen. Met een stugge vastberadenheid bestormt ze op drieëntwintigjarige leeftijd het Belgische muzieklandschap.

AMAI, IEMAND VAN GENT

De intrede van Deman in de muziekwereld verliep nochtans niet via het conservatorium of een ander klassiek parcours. “Ik hoorde via via dat er iemand in Gent was die graag eens iets met mij zou opnemen. Amai, iemand van Gent, dacht ik, alsof dat iets megazots was. Ik zat toen in het middelbaar in Waregem, niet per se een erg creatieve omgeving – no offence tegenover Waregem. (lacht)” Deman verwijst naar Jonathan Van Landeghem, met wie ze **I Will, I Swear** opstartte. Ze namen samen het nummer ‘Sleep’ op, plaatsten dat op het online-platform vi.be en voor ze het wisten waren ze de dag nadien te horen op Radio 1. “Ik was toen achttien jaar en dat was wel overweldigend. We kregen meteen een

aanbieding van een label, Unday Records – waar ik nu nog steeds bij zit – zonder dat we eigenlijk een band hadden. Zo van: ‘Tof nummer, we gaan jullie tekenen’, iets wat nu ondenkbaar is.”

EEN ÉCHT GOED ALBUM

Ondanks het feit dat **I Will, I Swear** schijnbaar zonder veel moeite een plaats aan het claimen was in het Belgische muzieklandschap (in 2015 wonnen ze ‘De Nieuwe Lichting’, een wedstrijd waarin Studio Brussel op zoek gaat naar jong talent), leek Deman toch niet helemaal overtuigd van een toekomst bij de groep. “Later beseftte ik dat het genre mij niet 100 procent heeft gelegen. Ik heb dat toen gedaan omdat mij dat gevraagd werd en ik begrijp ook wel dat mijn stem paste bij die dramatische, rustige en melancholische sound.” Een album heeft de groep met Deman dus nooit gemaakt, al was dat initieel wel degelijk de bedoeling. “Toen we met **I Will, I Swear** naar de plaat toewerkten, heb ik ook mijn demo’s laten horen. Ik merkte gewoon dat ze daar niet echt een plaats gingen vinden. De nummers zouden te veel omgevormd worden, en ik had ook totaal geen ruimte gemaakt voor strijkers of zo, want dat was niet hoe ik het zag. Als je een album uitbrengt, dan moet het écht goed zijn.

Vandaar dat ik die beslissing proactief heb gemaakt en zelf door ben gegaan met de demo’s die ik had.”

En daaruit vloeide **Ivy Falls** voort. De bejubelde orkestrale pop maakte plaats voor een subtielere en meer intieme variant, die bol staat van de melancholie. “Wel een ander soort melancholie”, verduidelijkt ze. “Bij **I Will, I Swear** was het zonder positieve kwinkslag op het einde, waardoor je ook wat down werd. Nu is het wat nuchterder: sommige dingen in het leven sucken, maar dat is nu eenmaal hoe het gaat.”

“

Een frontman kan zich veel meer permitteren dan een frontvrouw

BE GONE BY TWELVE

Hoewel ze met **Ivy Falls** minder nummers wil maken die over relaties gaan (“Er is wel meer in het leven dan dat.”), doet de single ‘Twelve’ toch verdacht veel denken aan een stukgelopen romance. “Van sommige nummers die ik al heel lang geleden heb geschreven, weet ik nog wel met welke gedachte ik dat gedaan heb, al kan ik er nu evengoed iets nieuws aan koppelen. ‘Twelve’ was zo’n nummer: dat ging toen over een professionele relatie die in een bepaalde zin vastzat, met het gevoel ermee te willen ophouden. Onlangs vertelde iemand me daarover: ‘Ik dacht dat het refrein ging om de laatste ruzie voor je echt uit elkaar gaat’. Dat is op zich ook een mooie manier om het te interpreteren.

heid creëren: dat marcheert gewoon niet”

Mocht ik het allemaal letterlijk zeggen, was er geen interpretatie meer mogelijk, en dat zou jammer zijn.”

Het schrijven van de nummers doet ze het liefst zo spontaan mogelijk. “Ik zet de muziek op en begin gewoon te zingen. In het begin is dat een woordenkots, maar zo uit ik op een natuurlijke manier wat mij

bezighoudt. Je hebt mensen die op hun lichaam spreken of dingen tatoeëren die ze voor altijd willen onthouden. Wanneer ik beseft dat een bepaalde situatie die ik meemaakte ongezond was, of ergens lessen uit wil trekken, schrijf ik daar nummers over. Zo kan ik dingen dan op een zekere manier loslaten. Misschien

is 'Silver' hier wel een goed voorbeeld van.”

‘Trying hard to be underestimated’, zo begint het nummer. “Ik had in het verleden wel vaak het gevoel dat ik aanzien werd als iemand die niet veel kon, of misschien was dat omdat ik mezelf soms zo zag. In het refrein probeer ik mezelf te

overtuigen: allez, je kan wel dingen, hold on. Maar niet elk nummer heeft per se iets constructiefs, natuurlijk. ‘Mean girls’ is eerder vaag, zonder een echte eindconclusie.” Dat de naam van het nummer ook de titel van de EP zou worden, stond al snel vast. Met de zin ‘Mean girls, they bring the best out of you’, verwijst ze

naar manipulatieve vrouwen. “Zo van die meisjes die op een heel slinkse manier jongens rond hun vinger draaien, die vervolgens heel hun leven laten vallen voor hen. Al kan het natuurlijk even goed omgekeerd zijn: ik haat het om te zeggen dat jongens zus zijn en meisjes zo.”

MUZIKANT-ONDERNEMER

De eerlijkste versie van zichzelf, zo omschreef ze Ivy Falls eerder. Dat daarbij de nodige dosis onvervalste authenticiteit en oprechtheid komt kijken, vindt Deman vanzelfsprekend. “Het is voor mij essentieel dat de muziek die ik maak, weerspiegelt

“
Zelfs de grootste
Belgische bands
lezen de recensies

“
Het romantische
idee van de
muzikant die
puur voor de
muziek schrijft,
is een illusie

© ALEXANDER POPELIER

wie ik ben. Ik doe ook wel research naar de meeste artiesten naar wie ik zelf graag luister, om te zien of zij effectief hun eigen teksten schrijven. De meeste kleinere, alternatieve artiesten doen dat gelukkig allemaal zelf.” Geld is naar haar mening dus niet altijd de doorslaggevende factor voor succes. “Je hebt artiesten die bij grote labels zitten, gigantische budgetten ter beschikking hebben, en vervolgens totaal niet oprecht overkomen. Grote labels die voor jou een persoonlijkheid creëren: dat marcheert gewoon niet.” Een concreet voorbeeld van die oprechtheid? “De videoclip van **Brihang**, rond simpele ideeën, zijn geniaal. Hij heeft nu ook een nummer uitgebracht, ‘Kleine Dagen’, met 71 video’s gemaakt door zijn fans. Megagoed concept: interessant, uniek, je komt er mee in de pers ... Zo moet je ook denken. Ik vind dat je muzikant-ondernemer moet zijn.” Dat Deman vindt dat het totaalpakket goed moet zitten, laat ze dus niet misverstaan. “Het romantische idee van de muzikant die gewoon puur voor de muziek schrijft en de rest hem geen reet uitmaakt, is een illusie. Het irriteert mij zelfs.”

CHARISMATISCH GEZWIER

Ondanks het recent losgebarsten debat rond seksisme na wantoestanden in de filmwereld, lijkt het in de (Vlaamse) muziekscène gelukkig niet zo’n gang te gaan. Of wel? “Ik denk dat zulke zaken in de muzieksector ook wel gebeuren, al kan ik voor mij persoonlijk niet meteen een voorbeeld aanhalen”, zegt Deman. “Ik vind wél dat er ongelijkheid is tussen mannen en vrouwen in de muziek. Een frontman kan zich veel meer permitteren dan een frontvrouw. Als een man en een vrouw identiek dezelfde uitstraling hebben of bewegingen maken, is dat als man cool en als vrouw arrogant. Kijk naar **Mathieu Terryn**: die staat op het podium, zwiert met zijn armen en dan vinden anderen en ik dat charismatisch en cool. Bij een vrouw zou dat niet het geval zijn, die is al snel te aanwezig. Er wordt bovendien ook wel eens minachtend verwezen naar ‘de zangeres’ in plaats van muzikante of frontvrouw.” Een principiële overschakeling naar een volledig vrouwelijke band is misschien iets te veel van het goede: “Het zou wel heel cool zijn, maar je moet in de eerste plaats kiezen voor kwaliteit, en niet gender.”

RECENSIES GOOGLLEN

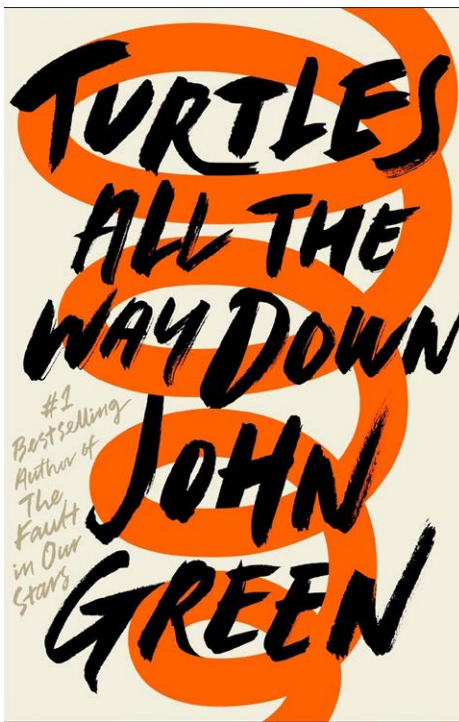
En daarop is het dus naar alle waarschijnlijkheid wachten tot eind deze maand. De release van de EP staat gepland voor in november, maar Deman zit niet stil. “Ik ben echt wel een planner. Ik ben eigenlijk al aan het schrijven voor een album voor volgend jaar. Of is dat te vroeg? Ik weet het niet. (*lacht*)” Dat die plaat niet gaat klinken zoals we Ivy Falls nu gewoon zijn, is niet uitgesloten. “Het zou kunnen dat de stijl evolueert: ik heb al een idee van de richting die ik uit wil en met wie ik graag zou samenwerken. **Bert Cannaeerts** (van de alternatieve Gentse rockband Newmoon, *red.*) heeft al gezegd mee te willen werken.” Maar eerst dus ‘Mean Girls’ afwachten, om dan in de recensies te duiken. “Na Gent Jazz was het eerste wat ik deed ‘review Ivy Falls Gent Jazz’ googlen (*lacht*). Het is wederom een illusie dat sommige artiesten geen recensies meer lezen: zelfs de grootste Belgische bands zijn er mee bezig. Het is gewoon belangrijk ze te kunnen plaatsen.”

‘Mean Girls’ verschijnt midden november. Ivy Falls speelt op 5 december in Trefpunt. Tickets zijn te verkrijgen via Democrazy.

BOEK // JOHN GREEN - TURTLES ALL THE WAY DOWN

DOOR NICKY VANDEGHINSTE

Zes jaar lang hebben de drie miljoen online volgers van John Green gesnakt naar een nieuw offline verhaal dat het succes van 'The Fault in our Stars' moest opvolgen. Het resultaat vertelt over de zoektocht van twee tienermeisjes naar een verdwenen miljonair die zijn erfenis heeft nagelaten aan een brughagedis, in plaats van aan zijn zonen. De centrale verhaallijn is enigszins vergezocht, maar wordt ondersteund door elementen die vaak terugkeren in de boeken van John Green, zoals uiteenvallende auto's en absurde lunchtafelgesprekken (deze keer over Star Wars fanfiction). Maar het echte verhaal gaat niet over de miljonair, of de brughagedis, of de 'Chewbacca fanfiction' die uitgebreid besproken wordt, maar over het worstelen van het hoofdpersoon met

haar eigen denkpatronen.

Het begint steeds met een kleine zorg over bacteriën, of over iets anders. Daarop volgt een tweede gedachte, dan nog één, dan nog één. Herkenbaar, maar bij de angsten van Aza gaat het beklemmend ver. Ze is haar gedachten niet, wordt haar gezegd, maar als ze zo dominerend zijn, wat is ze dan wel? Niet iedereen zal tranen laten om Aza's gedachtegangen zoals die bij mij gevloeid zijn, maar hun beschrijvingen zijn alleszins treffend. Mij rest persoonlijk de vraag of het lezen van dit boek mijn kopzorgen waard was, maar voor wie zich van buitenaf in een hoofd vol angsten wil verplaatsen, ligt 'Turtles All the Way Down' te wachten in de boekhandel.

EVENEMENT // POMPOENREGATTA

DOOR LUNA NYS

Voor het tiende jaar op rij organiseerden het Kastelse Pompoenengenootschap en de Kastelse Kayak Klub hun inmiddels wereldbekende 'Pompoenregatta'. Hoewel er de laatste jaren steeds meer buitenlandse gasten de weg vinden naar het gezellige plattelandsevenement, lijkt het in eigen land een goed bewaard geheim te blijven. Zonde, want wie wil er nu niet kajakken in een gigantische, uitgeholde pompoen? En ja, het is even legendarisch als het klinkt. Een supergezellige dag waarin het woord 'pompoen' zo absurd vaak aan bod komt dat je zelfs niet meer beseft dat er ook pompoenloze dagen zijn. Maar ook een dag waarop je je bovendien continu afvraagt hoe een dorp erin geslaagd is zo'n fantastische gezamenlijke passie te creëren. Als het varen zelf je immers niet kan overtuigen,

is er nog steeds eendjes vissen uit een uitgeholde pompoen, pijltje pik op een niet uitgeholde, *pumpkin curling* en - niet te vergeten - de specialiteit van de streek, pompoenbier. Om maar een kleine selectie van het aanbod randactiviteiten op te sommen. Aan zij die denken niet getalenteerd genoeg te zijn voor pompoenkayak: vrees niet! De gastvrije Kempenaren ontvangen je met open armen en zoals zeer duidelijk

wordt gemaakt op hun website, draait het allemaal om plezier. Dat resulteert in een enorm vrolijk gebeuren voor jong en oud, zowel in en naast het water. En als het vaartalent echt te wensen overlaat, kan je nog steeds strijden voor de verkleedprijs. Een grote aanrader voor zij die graag iets nieuws proberen en daarbij geen schrik hebben van lekker plakkerig pompoenslijm op hun broekspijpen.

Het wifiplan van de rector onthuld

EEN VERONTRUSTENDE BRIEF DOOR SAMMY DE RAT

Sinistere tijdingen uit het rectoraat! Heeft **Rik Van de Walle** de experimenteringsdrang van de ingenieurswetenschappen dan toch niet achter zich kunnen laten? Zo moet het trieste verdict wel luiden, indien wij geloof hechten aan de brief die onze redactie van **Sammy de Rat** mocht ontvangen. Het is zo een onwaarschijnlijk verhaal, dat wij ons genoodzaakt zien de brief hier in zijn totaliteit aan het oordeelsvermogen van onze lezers voor te leggen.

Geachte redactie van Schamper,

Ik schrijf deze brief vanuit de kelders van het rectoraat. Vergis u niet hierin een gebruikelijk onderkomen voor ratten te zien: dikke betonnen muren en vele lagen aarde scheiden mij van de buitenwereld, en ik ben door deuren van staal gedragen vooraleer ik hier toekwam.

Ik was toen nog maar een klein ratje.

Sinds mijn geboorte heb ik nooit iets anders gekend dan een glazen bak waaruit af en toe een van mijn broeders werd weggenomen om hem met een of andere ziekte te infecteren. Hoezeer had ik gewenst dat ook ik slechts die speldenprik onder mijn zachte pelsje had moeten voelen! Mijn lot was veel gruwelijker.

Op een dag werden ik en een aantal andere ratten weggenomen uit ons vertrouwde laboratorium. Niet veel later zaten we in een nieuwe glazen bak, in een ruimte killer dan voorheen. Betonnen muren, felle lichten. Niet meer afleiding dan in een hoek een zwart bakje met kabels en lichtjes die groen en rood knipperden. Daar spendeerden we anderhalve maand in bijna complete afzondering. Af en toe betraden figuren in lange witte jassen de zaal, die ons oppakten en onze lichamen inspecteerden, alsof ze iets zochten dat er niet was. Wij begrepen het niet en staarden maar verder naar de knipperende bakjes.

Op een dag kwam een man binnen die ik nog niet had gezien. Hij keek kwaad naar mij. Onbevreesd als ik was, staarde ik hem op mijn beurt aan met mijn rattenogen. Hij grimaste. Hoe langer ik keek, hoe roder hij aanliep. Hij nam mij op en kneep mij bijna dood terwijl hij mijn lichaam onderzocht zoals zijn voorgangers dat gedaan hadden. Met een bruske beweging van zijn arm gooide hij mij terug in de glazen bak, terwijl hij uitschreeuwde: "Overal wifi, overall".

Toen kwamen de kankergezwellen.

We waren ondertussen omringd door de zwarte bakjes die knipperden. Op de vloer, op de muur, op het plafond: overal flitste groen en rood, onophoudelijk. Had de kanker ons niet gemold, dan waren we aan slapeloosheid gestorven.

Ik weet niet hoe ik het als enige heb overleefd. Op een keer ontdekte ik een bol op mijn rechterachterpoot; ik heb mijn poot eraf gebeten. Toen kwam de man terug, en met een blik van nog grotere afschuw draaide hij mij om en om, op zoek naar de gezwellen die er niet waren. Ik beet hem in de hand en glipte weg, doorheen het doolhof van zwarte bakjes die knipperden.

Achter mij schreeuwde de man: "Godverdomme, als er daarbuiten ook maar een van dat soort rondloopt, zijn we nog niet van dat pensioenplan af!"

Nu hoor ik fluitmuziek. De rattenvanger nadert.

Bange groet,

Sammy de Rat

NIEMAND HEEFT DOOR DAT
HET OVER ORGAANHANDEL GAAT

IEDEREEN DENKT DAT
HET EEN RAPE JOKE IS

Niemand snapt de strip
EEN SERIE WERKT NIET
IN SCHAMPER

Wattefok is dat met die kraan?!
Er denken zo al mensen dat
we aan de drugs zitten

WAAR THE FUCK GAAT
DIT OVER

Einde van deze educatieve reeks over jobstudenten in de orgaanhandel.

Studentenvertegenwoordiging, iets voor jou?

VORMINGS DAG

#IKWORDSTUVER

WANNEER

15 november - 9u-17u

WAAR

De Thermanal

PROGRAMMA

Verskillende workshops

Fysieke energizer

Quiz

www.gentsestudentenraad.be/vormingsdag